

**VERSLAG VAN DE OPENBARE VERGADERING VAN DE GEMEENTE DORDRECHT -
DORDTSE DINSDAG D.D. 21 JANUARI 2025**

Vergaderzaal 3

- 1. Agendacommissie**
- 2. Raadsinformatiebrief over Sturingsmogelijkheden jeugdhulp –
Raadsinformatiebrief**

Agendapunten 2 en 3 worden gezamenlijk behandeld.

- 3. Agenderingsverzoek fracties PvdA, GroenLinks en Partij van Waardhuizen over
Implementatie Hervormingsagenda Jeugd 2023-2028 in Dordrecht**

Voorzitter: Mevrouw Koene

raadsgriffier: De heer Boogaard

Verslag: NotuBiz

Aanwezig:

Dhr. Ayverdi (DENK)

Mevr. Balorian (VVD)

Dhr. Van den Berg (CDA)

Dhr. Gorter (Op Ons Eiland)

Dhr. De Heer (ChristenUnie/SGP)

Mevr. Kruger (GroenLinks)

Dhr. Okkerse (SP)

Dhr. Van Pelt (Forum voor Democratie)

Mevr. Stevens (Partij van de Arbeid)

Mevr. Striebeck (VSP)

Dhr. Venderbos-Lambinon (Partij voor de Dieren)

Portefeuillehouders: wethouder R. van der Linden

Overige aanwezigen: mevr. Van Oostrom, mevr. Rietstap, dhr. Riemens, mevr. '...', dhr. Blenman, mevr. Tricht, dhr. Tibboel

De heer Okkerse: Mario Okkerse, SP Dordrecht.

De heer De Heer: Robert de Heer, ChristenUnie/SGP.

Mevrouw Kruger: Kitty Kruger, GroenLinks Dordrecht.

Mevrouw Stevens: Inge Stevens, Partij van de Arbeid Dordrecht.

De heer Boogaard: André Boogaard, commissiegriffier.

Mevrouw Koene: Dordrecht. En mijn naam is Irene Koene, voor degenen die dat nog niet wisten. De reden van deze vergadering? Stond al enige tijd op de termijnagenda. Er is een verzoek gekomen van de fracties PvdA, GroenLinks en de Fractie van Waardhuizen over de Implementatie van de Hervormingsagenda Jeugd '23-'28. En in de aanloop naar dit gesprek toe verschoof de behoefte van de initiatiefnemers, heb ik begrepen, naar het krijgen van inzicht in de sturingsmogelijkheden die er zijn voor de gemeenteraad op jeugdhulp. En naar aanleiding daarvan heeft het college een raadsinformatiebrief opgesteld. En die is dan vanavond onder meer het onderwerp van gesprek. De Agendacommissie heeft ook besloten de brief van de DG&J, Dienst Gezondheid & Jeugd, over de verwachte kostenstijging voor de jeugdhulp toe te voegen aan dit dossier. Dat kan ook bij deze bespreking worden betrokken. Daar zijn ook overigens vragen over gesteld door de VVD. Die zijn toegevoegd. En ik heb begrepen dat mevrouw Van Oostrom, die zit al helemaal startklaar, jullie allemaal mee zal nemen langs de knoppen, waar u om gevraagd heeft, waaraan gedraaid kan worden om invloed uit te oefenen op de beschikbaarheid van de jeugdhulp. Naar aanleiding van die presentatie kunnen we het gesprek met elkaar aangaan, reflecteren op de raadsinformatiebrief, fantastische termen allemaal, mijnheer Boogaard, en aangeven welke zaken er nog aandacht behoeven. Ik geef graag het woord aan mevrouw Van Oostrom, want ik negeer het college gewoon even. Gaat uw gang.

Mevrouw Van Oostrom: Helemaal prima. Vooraf, ik heb een korte presentatie voorbereid, met de nadruk op kort, want het is een rondetafelgesprek. Het is vooral, jullie zijn aan het woord. We zijn vooral heel erg benieuwd hoe jullie en ook de partners in de stad natuurlijk denken over de sturingsmogelijkheden jeugdhulp, die wij netjes in een RIB overzichtelijk hebben weergegeven. Wel wil ik graag de noodzaak van deze avond ... Wat mij betreft, blijft het niet bij deze avond, maar gaan we in de loop van dit jaar meerdere keren met elkaar in gesprek om het over de uitdagingen in jeugdhulp te hebben. Want we zien dat de kosten blijven stijgen. Ik ga jullie dadelijk even wat cijfers laten zien. Het aantal jeugdigen blijft stijgen. Je zou op een gegeven moment denken, waar eindigt het? Maar het blijft steeds toenemen. We zien dat de complexiteit van de problematiek toeneemt. En daar staat tegenover dat we eigenlijk handen tekortkomen. Waar overal wel personeelstekort is, is dat ook echt in de jeugdhulp. En dan is eigenlijk de vraag, en die hebben we ook in de RIB gesteld, is het nog acceptabel en wenselijk dat 1 op de 7 Dordtse jeugdigen jeugdhulp heeft, waar ooit we begonnen met 1 op de 20? Dan even de cijfers. Jullie zien hier het aantal jeugdigen in jeugdhulp. De onderste lijn is Zuid-Holland Zuid. En wij zitten als Dordrecht daarboven. Dat is op zich niet zo heel erg gek, want we zijn natuurlijk een grotere stad, met problematiek die daarbij hoort. En wat ook belangrijk is, dat we in 2022 zijn begonnen met Jeugdhulp naar Voren, onder die noemer. En wij zijn jeugdigen gaan helpen met een algemene voorziening, de beschikkingsvrij. Dat dempt de stijging. Maar dat geldt ook voor de andere gemeenten in Zuid-Holland Zuid. Die hebben natuurlijk dezelfde beweging gemaakt. Het is altijd lastig de jaren te vergelijken, omdat er wat maatregelen genomen zijn. Een woonplaatsbeginsel bijvoorbeeld in 2022, wat ook effect heeft op de aantallen jeugdigen. Maar we zien wel gewoon die stijgende lijn. Dan de kosten. Ook daar zien we ...

De voorzitter: Sorry, mag ik heel even? Wat is beschikkingsvrij, voor de mensen die er niet in zitten?

Mevrouw Van Oostrom: Dat is hulp volgens een algemene voorziening. We hebben bij jeugdhulp ... Je kunt jeugdhulp krijgen, en dat is eigenlijk altijd met een beschikking, dat advies geeft ... We hebben drie ... Een indicatie. Maar bij de jeugdhulp noem je dat beschikking, waar je praat bij de Wmo over een indicatie. Zo kun je het een beetje vergelijken.

Mevrouw Rietstap: Weet ook iedereen wat Jeugdhulp naar Voren inhoudt?

Mevrouw Van Oostrom: Dat is eigenlijk het bieden van jeugdhulp, maar dan niet met een beschikking, dus beschikkingsvrij, als een algemene voorziening. Maar het is wel degelijk jeugdhulp, omdat het natuurlijk niet heel ... Het is wel preventief, maar er is wel degelijk wat aan de hand. Vandaar dat we dat wel jeugdhulp noemen.

De heer Gorter: Voorzitter.

De voorzitter: Mijnheer Gorter.

De heer Gorter: Mevrouw spreekt over 1 op de 7. De RIB vermeldt 1 op de 8. Betekent dat mevrouw cijfers van 2024 heeft? Want dit is 2023.

Mevrouw Van Oostrom: Ja, de cijfers hebben zich ook al wel weer ingehaald. We zitten inmiddels op 1 op de 7. En er zijn ook wel wat ... Waar ik nu over spreek, die 15 procent net, dat zijn cijfers van de SOJ. Dat zijn onze eigen cijfers, van onze eigen uitvoeringsorganisatie. En je hebt bijvoorbeeld ook CBS-cijfers. Wil je Dordrecht vergelijken met landelijk, dan doe je dat vaak op basis van CBS-cijfers. En het CBS doet zelf ook vaak nog wel een sausje over berekeningen. Het kan weleens zijn dat de percentages net even wat anders zijn, omdat de bron anders is. Maar de cijfers die je hier ziet, zijn echt op basis van de SOJ-cijfers. Dit zijn gewoon gedeclareerde bedragen van jeugdhulpaanbieders hier in Dordrecht. Even kijken. De kosten stijgen mee. Waar we in het begin van deze tijdlijn nog solidair waren in de regio, is dat langzaam afgebouwd. Vanaf 2023 zijn we niet meer financieel solidair met de andere 9 gemeenten. 2024 is voorlopig. We zien vaak een declaratieachterstand bij aanbieders. Meestal loopt dat een maand of 3, 4 wel achter. En hier is natuurlijk ook wel een deel inflatie. Hier is nog geen rekening gehouden met inflatie. Dan moet je natuurlijk ook hiermee rekening houden. De volgende wilde ik ook graag met jullie delen, omdat dat wel iets zegt over de verdeling. Dan moet ik hem uitleggen hoe je deze moet lezen. Je ziet, 100 procent zijn alle uitgaven in jeugdhulp. En 69 jongeren zijn goed voor ongeveer 25 procent van de kosten hier. En nou heb ik dat hier uitgeschreven. Die 69 jongeren kosten 11,3 miljoen. Een hele grote groep is die onderste. Dat zijn er ruim 1.900. Dat zijn echt in volume veel jongeren, maar die kosten maar 3,9 miljoen. Maar? Is natuurlijk nog steeds veel geld, maar relatief zijn die goedkoop. En dan rijst hier ook wel de vraag op, willen we inderdaad de hulp beschikbaar hebben en betaalbaar houden? Waar gaan we op inzetten? Willen we juist iets doen met het grote volume,

maar die navenant niet heel duur zijn? Zetten we juist in op de 69 jongeren? Dat zijn keuzes die je moet maken of kunt maken. Ja?

De heer Van Pelt: Als het mag van de voorzitter?

De voorzitter: Vooruit, mijnheer van Pelt.

De heer Van Pelt: Dank u wel. Die bedragen die rechts staan, gaat dat over de bedragen die dan per kind worden uitgegeven aan zorg?

Mevrouw Van Oostrom: Ja, 69 kinderen kosten meer dan een ton.

De heer Van Pelt: Per stuk?

Mevrouw Van Oostrom: Ja, per stuk. Nou weet ik het niet helemaal zeker, maar volgens mij is de duurste nu ruim 5 ton, daar hebben we het vorige week nog over gehad, per jaar.

De voorzitter: Mijnheer De Heer.

De heer De Heer: Voorzitter, vraag over de Jeugdhulp naar Voren. Is daar ook iets over te zeggen, in welke hoek ...

Mevrouw Van Oostrom: Dat zit met name in de onderste laag, die kinderen. Dat is natuurlijk wat ... Kijk, 69 jongeren zijn echt ontzettend complex. Daar is bijvoorbeeld verblijf met een-op-een begeleiding of zelfs soms twee-op-een begeleiding. 2 begeleiders op 1 kind, 24 uur. Dat zijn echt hele heftige gevallen. Wil jij nog iets toevoegen?

Mevrouw Rietstap: Het is ook zo, bij Jeugdhulp naar Voren wordt ook soms gekeken in die werkgroep naar die groep van 69 procent. Heb ik begrepen, tenminste. Zou dat niet de bedoeling zijn?

Mevrouw Van Oostrom: Nee, 69 is een aantal. En op dit moment goed voor jullie te weten, Jeugdhulp naar Voren zijn bijvoorbeeld ... Dat is inclusief de POH'ers die bij de praktijkondersteuners werkzaam zijn. We hebben de afgelopen paar jaar ook gewerkt met een aantal zorgaanbieders die beschikkingsvrije jeugdhulp bieden. En we zijn voornemens om in dit jaar met Dordrecht Sociaal ... Dat zij zelf veel meer jeugdhulp gaan bieden dan dat ze nu doen. Maar daar kan Matthijs straks in het gesprek met jullie wel wat meer over vertellen.

De voorzitter: Is het een idee om nu eerst verder te gaan met de presentatie, die even af te ronden en dan kunnen we daarna wat vrijer met elkaar praten. Gaat uw gang.

Mevrouw Van Oostrom: Commitment. Met het vaststellen van de Visie sociaal domein, ongeveer een jaar geleden, hebben we ons gezamenlijk gecommitteerd aan de doelen dat we jeugdhulp beschikbaar willen houden voor de jeugdigen en gezinnen die het echt nodig hebben. Met de vraag, wat is echt natuurlijk? En we hebben ook gezegd, we willen

de kosten van jeugdhulp naar beneden brengen. Want als je deze lijn doortrekt, dan komen er miljoenen bij de komende jaren. En dat is gewoon niet houdbaar. Dat zijn twee uitspraken die jullie ook hebben gedaan. Dat is goed om nog even jullie aan te herinneren. Wacht, verkeerde knop. Welke sturingsmogelijkheden zijn er? Grofweg zijn er vier sturingsmogelijkheden, vier knoppen die je niet los van elkaar kan zien.

Want als de vraag omhoog gaat, moet je wellicht iets meer doen aan de toegang of andersom. En ook goed om te weten, is dat we verschillende knoppen al in gang hebben gezet. Bijvoorbeeld het verkleinen van de toegang, het gericht inzetten van jeugdhulp zit ook al in de visie verweven en in de vier uitvoeringsprogramma's. De feitelijke instrumenten. Vandaag gaan we hierover in gesprek en kunnen jullie natuurlijk richting meegeven. Maar als er echt keuzes gemaakt moeten worden, dan zijn ... Binnenkort, ik hoop nog in Q2 2025, komt de integrale verordening sociaal domein. Mochten hier uit dit gesprek of in de loop van dit jaar keuzes gemaakt worden, zullen we die ook moeten verwerken in de integrale verordening. En daarnaast zeggen we bijvoorbeeld, Jeugdhulp naar Voren, een heel mooi initiatief en dat willen we meer, dan zullen we geld moeten verschuiven van de achterkant naar de voorkant. En dan doen we dat bijvoorbeeld in een begroting of in een begrotingsproces of in een Perspectiefnota. Ook daarin zullen eventueel keuzes gemaakt worden die financieel dan verwerkt worden. En dan is het eigenlijk de eerste knop en de eerste vraag waar ik ga graag jullie over hoor spreken, hoe verminderen we de vraag naar jeugdhulp? Waarbij we ook al in de visie hebben gezegd, we willen meer normaliseren. Is iedere vraag wel een probleem, bijvoorbeeld? Moeten dingen niet opgelost worden in de eigen leefwereld van de inwoners, zonder meteen een professional erbij? Is een vraag echt een vraag voor jeugdhulp of is het veel breder, is het een vraag van het gezin, is het een vraag eigenlijk van de ouders en komt het tot uiting bij een kind? Dat soort uitgangspunten hebben we natuurlijk in de visie al wel vastgesteld. Maar ik hoor heel graag jullie ideeën over, hoe verminderen we die vraag naar jeugdhulp? En dan gooï ik hem zo in de groep. Maar we kunnen ook gericht misschien ... Wil je alle knoppen?

De voorzitter: Graag eerst alle knoppen even. Dat is handiger, want dan kunnen we wellicht ook linkjes leggen, enzovoort.

Mevrouw Van Oostrom: Prima. De tweede knop is de toegang. Mochten we niks aan de vraag kunnen doen en we krijgen nog steeds een hele hoop mensen bij het sociaal wijkteam, bij de huisarts en bij de GI's, want er zijn natuurlijk drie routes naar jeugdhulp, hoe zorgen we er dan voor dat we die toegang mogelijk iets specificeren of iets gericht inzetten? Waarbij we ook integraler naar het gezin kijken. Waarbij je ook kunt zeggen, misschien is dit geen vraag voor echte hulp, maar kan een kind ook naar sportvereniging of kan het ook geholpen worden met een buurtgezin? Dat informele netwerk, vrijwilligers, professionals zijn niet altijd de oplossing. Maar wel met een blik op een duurzame oplossing. Dat is de toegang. Dan is knop 3 het aanbod. Dan is de vraag, hoe beperken we eigenlijk het aanbod? Op dit moment hebben we, Annebeth weet het, heel veel jeugdhulpaanbieders in onze regio gecontracteerd. Dat helpt niet altijd. Dat helpt eigenlijk nooit in het contractmanagement en het sturen op de jeugdhulpaanbieders. Je kunt dat natuurlijk minder gericht doen met, hoeveel zijn het

er, 120. Dat is natuurlijk altijd moeilijker contracteren dan dat je er maar 50 hebt bijvoorbeeld. Maar er is natuurlijk ook een vraag, hoe groot willen we de keuzevrijheid? Wil je die groot of wil je die beperken? Willen we aanbod van de achterkant met een beschikking naar de voorkant halen? Dat is meer als algemene voorziening. Dat soort zaken.

Mevrouw Rietstap: Mag ik iets zeggen? We hadden eerst veel meer aanbieders. En wat wij in de praktijk zien is juist bij het verminderen van de aanbieders dat er hele grote problemen, met name in het dure segment rondom de 69 kinderen, zijn ontstaan, omdat de vertraging op is getreden om passende aanbieders te vinden. Ik vind het wel belangrijk dat raadsleden die een besluit moeten nemen dat ook op hun netvlies hebben.

Mevrouw Van Oostrom: Daarom hebben we vandaag dit gesprek. Het is goed dat je dat meegeeft. Knop 4 is de laatste knop, die zit eigenlijk aan de achterkant. Op het moment dat er jeugdhulp is geboden en de jeugdhulpaanbieders gecontracteerd zijn, dan kun je natuurlijk daar ook op handhaven. En dan heb je het een beetje over fraude, maar ook over, declareren zij wel dat wat ze uitvoeren? Daar kun je natuurlijk ook veel meer naar kijken. Dat doen we op dit moment ook nog wellicht te weinig. Dat zijn de knoppen.

De voorzitter: Mevrouw Stevens wel.

Mevrouw Stevens: Dank u wel. Wat ik mis eigenlijk bij de knoppen ... Als je kijkt naar bijvoorbeeld de uitgangspunten, dan mis ik bijvoorbeeld heel erg het onderwijs erin. En ik zie wel inderdaad de Sociale Wijkteams, ik zie van alles erin staan, maar ik mis echt het onderwijs. En ik denk dat dat ook een belangrijke is om een vermindering te krijgen tot de jeugdhulpverlening.

Mevrouw Van Oostrom: Die zit eigenlijk een beetje bij de vraag in de toegang. Want we weten, er zijn heel veel partijen natuurlijk betrokken bij de vraag in de toegang. Kijk, als een leerkracht denkt, dit kind is heel druk of dit past niet helemaal in mijn ... Dan wordt het inderdaad snel verwezen, bijvoorbeeld naar een huisarts. Terwijl de vraag ook is in de afbakening met een andere wet, is dit wel de jeugdhulp of is dit passend onderwijs?

Mevrouw Stevens: Dat ben ik met je eens, is het passend onderwijs of niet? Maar waar het mij om gaat, natuurlijk zijn er heel veel verschillende partners, dat weet ik. Maar ik denk dat het onderwijs namelijk wel een hele belangrijke partner is, met name ook om de kind-oudercoach of is het ouder-kindcoach ... Een van die twee.

Mevrouw Van Oostrom: Volgens mij hebben we die naam ... Hebben we die niet afgeschaft? Volgens mij zijn het weer schoolmaatschappelijk werkers.

Mevrouw Stevens: Gelukkig.

Mevrouw Van Oostrom: Maar heel goed, want ook een hele belangrijke partner. Hoe nu verder? We gaan aan de slag met die integrale verordening. We zijn ook bezig met de nieuwe inkoop. Per 1 januari 2026 worden de nieuwe contracten afgesloten met

aanbieders of herzien. De huidige contracten worden herzien. Dat gaat ook iets vragen van jullie. Daar moeten ook wellicht keuzes in gemaakt worden. En dat wordt uiteindelijk allemaal in de contracten vastgelegd en in die integrale verordening.

De voorzitter: Commissie, er is een klein beeld geschetst van hoe het nu werkt en per 1 januari 2026 er andere contracten gesloten gaan worden. Volgens mij moet u op gaan schieten om mee te geven wat er dan eventueel anders zou moeten. En mijnheer De Heer wil daar als eerste wat op zeggen.

De heer De Heer: Voorzitter, dank u wel. Het is niet per se echt een antwoord op de vragen die werden gesteld. Misschien een opmerking en daarbij ook wel een vraag die ik terug wil leggen. Ik zie bij knop 1 en 2 dat daar normaliseren wordt gezegd. En zoals ik de RIB heb begrepen, kan het zijn met de vraag naar specialistische hulp dat we zeggen, is dat wel nodig en kan het niet wat iets eenvoudiger. En ook bij eenvoudige vragen dat we zeggen, is dat wel nodig en kan het niet in de eigen leefomgeving worden opgelost? Dat betekent ook nee verkopen op een bepaalde manier. Tegelijkertijd gaan we dan ook, bij knop 3, minder jeugdhulpaanbieders contracteren. Maar dat betekent wel dat we dan allebei ook goed moeten doen. Want als aan de ene kant het ons niet lukt om meer nee te verkopen en tegelijkertijd hebben we minder gecontracteerde jeugdhulpaanbieders, dan gaat die schoen nogal snel wringen natuurlijk. Ik vraag me meer af hoe ik dat risico in moet schatten? En misschien ook vanuit Dordrecht Sociaal, die toch ook dat meer nee moet gaan verkopen, onder andere, hoe we dat inschatten met elkaar?

Mevrouw Stevens: Mag ik daar een aanvullende vraag op stellen voor Dordt Sociaal?

De voorzitter: Dat mag, mevrouw Stevens. En dan gaan we daarna naar Dordt Sociaal.

Mevrouw Stevens: Niet alleen naar aanleiding van de presentatie, maar Dordt Sociaal wordt natuurlijk heel vaak genoemd van, dan moet het daarnaartoe. En mijn vraag is inderdaad wat ook de heer aangeeft, in hoeverre is dit mogelijk? In hoeverre ben je wettelijk niet verplicht om toch die hulpverlening te kunnen bieden, op het moment dat er een vraag ligt? En het tweede, op het moment dat je dan heel veel met jeugd moet gaan werken, dat is een vraag die ik altijd stel, en is toch, in hoeverre zijn alle medewerkers van de sociale teams ... Kunnen die dit aan? In hoeverre zijn zij ook SKJ geregistreerd? In hoeverre hebben zij ook die handelsbekwaamheid?

De heer Riemens: Dat zijn heel veel vragen ineens. Ik ga proberen daar een beetje compact antwoord op te geven. Misschien als eerste even de vraag, als je het aantal aanbieders inperkt en je moet vaker nee verkopen, welke risico's zitten daarin? Ik denk een van de belangrijkste bewegingen die we te maken hebben, en die zit dan weer in een andere knop, er zijn allerlei lijntjes over en weer, gaat over het bekijken van problematiek in gezinnen over allerlei leefgebieden heen. Ik ben er echt van overtuigd dat we heel vaak nu jeugdhulp inzetten, terwijl het probleem eigenlijk ergens anders zit. Het probleem kan hem op school zitten. Het onderwijs werd net al genoemd, heel

terecht, als onderdeel van de oplossing, soms ook als onderdeel van het probleem. Het probleem kan ook bij de ouders zitten. Ik kom nog te vaak tegen dat een vraag binnenkomt als jeugdhulpvraag. En twee maanden later blijkt dat de woningbouwvereniging om een huissuitzetting vraagt, omdat er al maanden geen huur betaald wordt. Dan moeten we ons echt de vraag stellen of we bezig moeten met jeugdhulp of dat we eigenlijk een heel ander probleem moeten oplossen.

Hij zit ook terecht in deze presentatie als, bestaanszekerheid is de basis. En die zou ik eigenlijk nog willen vertalen naar, ik weet niet of die bij iedereen bekend is, maar de piramide van Maslow is de basis. We zijn heel vaak met jeugdhulp bezig in het topje, terwijl het in de basis enorm aan het wankelen is. Dan de vertaling naar, mag dat dan ook wettelijk? Dat hangt heel erg af van hetgeen jullie in de verordening opnemen. De Jeugdwet zegt, er zijn algemeen toegankelijke voorzieningen en er zijn individuele voorzieningen onder de Jeugdwet. En als gemeente heb je ruimte om te bepalen, wat valt er in een algemeen toegankelijke voorziening en wat valt er in een individuele voorziening. En de Jeugdwet stelt ook dat dat wat algemeen toegankelijk beschikbaar is, daar hoeft je geen beschikking voor een individuele voorziening voor te maken. En dan maak ik nog een heel kort uitstapje naar Jeugdhulp naar Voren. Daar maken we op dit moment afspraken over met de gemeente. Dat zat voorheen bij een aantal aanbieders die zorg boden die heel erg lijkt op wat er ook achter de beschikking beschikbaar was. Het gesprek wat wij op dit moment voeren is, de kinderen die die zorg krijgen naar voren halen of eigenlijk de gezinnen die die zorg krijgen naar voren halen, maar niet per definitie exact hetzelfde doen als wat er voorheen achter de beschikking gebeurde, want dat levert geen winst op. Dan hebben we iets aan administratieve winst, maar per saldo blijven we hetzelfde doen. Waar we nu op inzetten, is dat we die gezinnen gaan ondersteunen vanuit Dordrecht Sociaal, maar dan wel naar dat hele gezinssysteem kijken en naar alle problematiek. En eigenlijk die piramide van Maslow blijven volgen, waardoor we veel duurzamer oplossingen kunnen bereiken dan vanuit de specialistische zorg die toch heel vaak maar op een klein stukje zit.

De voorzitter: Mijnheer De Heer.

De heer De Heer: Voorzitter, toch nog een aanvullende vraag. Want ik hoor Dordrecht Sociaal ook toegewijd aan die opgave om daar op die manier naar te kijken. Dat is dan ook nodig. Wat ik al zei, dan moet je ook die nee gaan verkopen, want anders heb je straks nog steeds net zoveel vraag en te weinig aanbod. En ik hoor u ook duidelijk zeggen, we zien die voorbeelden waar we achteraf erachter komen dat het eigenlijk helemaal niet nodig was of iets anders nodig was. Tegelijkertijd kan het natuurlijk ook geen nieuw inzicht per se zijn. Ik hoor wel die toewijding en ik denk ook dat het nodig is, maar waar zit hem dat dan in dat we dat twee of vier jaar geleden niet deden, terwijl dat dit soort dingen toen waarschijnlijk ook wel gewoon aan de oppervlakte zichtbaar waren.

De heer Riemens: Ook dat is een hele terechte vraag. En het klinkt heel makkelijk als ik het hier aan tafel vertel, dit varkentje gaan we even wassen. In de praktijk vraagt dit echt eigenlijk om een cultuuromslag en een omslag in denken bij professionals. Er werd daarnet terecht gevraagd naar een SKJ-registratie. Die hebben onze medewerkers. Ik

vind het ook belangrijk dat ze die hebben. Tegelijkertijd merk ik ook dat hij vaak wordt gebruikt als, ik ben SKJ geregistreerd, dus ik ben alleen van het kind. De omslag die wij bij onze medewerkers te maken hebben, en dat is ook deel van het gesprek wat we op dit moment voeren, is echt een aanpassing in houding, in gedrag en eigenlijk in, wat ervaar je als medewerker als jouw opdracht? En dat zal stapsgewijs gaan.

We starten daar onder de noemer Jeugdhulp naar Voren mee, eigenlijk nog in 2025, met een relatief klein aantal medewerkers. En we gaan dat langzaam uitbouwen, ook omdat medewerkers aan de andere kant gewoon een enorme druk voelen. Want als er wel een beschikking moet worden afgegeven, dan moet er een onderzoek plaatsvinden, binnen acht weken moet dat afgerond zijn, dan moet er een beschikking worden afgegeven. Medewerkers voelen een enorme druk om aan al die tijden te voldoen. En dat leidt ook tot een soort van oogkleppen. En eigenlijk vooral heel erg bezig met zorgen dat al die mensen die wachten op een goed antwoord en goede hulp zo snel mogelijk geholpen worden. We gaan ook heel actief mensen vrijmaken en wel de ruimte bieden om, ik zeg altijd heel simpel, regelmatig even na te denken, dat wat ik vandaag doe, hoe kan ik dat morgen eigenlijk net een stapje slimmer doen? In plaats van op dinsdag de cultuuromslag plannen en te denken dat dan de hele wereld anders is.

De voorzitter: Mevrouw Rietstap.

Mevrouw Rietstap: In de eerste plaats wil ik uitleggen waarom we zo laat waren met de position paper. Wij hebben wat maatschappelijke omstandigheden, waardoor we soms traag reageerden. De inkt is nog nat. Anders hadden jullie het per mail ontvangen. Waarom hebben we dat geschreven? We hebben dat geschreven, juist om onze visie op begrippen die worden genoemd en waar dit soort vraagstukken een rol spelen, om die te duiden. Om bijvoorbeeld op de heer De Heer terug te komen. Wat wij bijvoorbeeld heel belangrijk vinden, wat steeds in het veld ontbreekt qua uitgangspunten van gezinnen en wat in onze optiek normaliseren in zou moeten houden, is dat wij vinden dat normaliseren ook dient te omvatten dat de samenleving variaties van hoe mensen geboren worden ofwel door een ongeluk, ongeval of van ander buiten komend onheil worden getroffen. En de samenleving moet dat gewoon leren accepteren, zodat er ook ruimte kan zijn voor verschillen. Wat wij merken in de praktijk is de hele tijd dat op het moment dat met name door ons heel erg te focussen op de toegang op beleid, is dat er eigenlijk steeds meer wordt gevonden. Dat is ook een van de punten die ik steeds tegen Jeugdhulp naar Voren heb ingebracht. Als mensen een goed geheugen hebben, weten ze dat ook.

Mevrouw ...: Ik wil nog even wat aanvullen naar aanleiding van het gesprek of wat Matthijs aangeeft. Even om een beeld te geven wat wij aan workload ... Want jij vroeg, hoe komt het dat het drie of vier jaar geleden niet gelukt is? Van de duizend kinderen die wij per jaar begeleiden, komt twee derde bij ons via de huisarts. Twee derde van de kinderen gaat eerst met ouders naar de huisarts. Dan vindt er een verwijzing plaats en specialistische jeugdhulp. En heeft de zorgaanbieder dan nog een verwijzing nodig, dan moeten ze naar ons toe. Dat noemen wij de koude dossiers. En daar moeten we met elkaar ook echt iets van vinden. Je kunt zeggen, we gaan sturen bij Dordrecht Sociaal aan een toegangsknop, maar als de deur bij de huisarts openstaat, dan gaan we die

oorlog, het is geen oorlog, maar dan gaan we het niet winnen met elkaar, want dan gaan ze gewoon ... Ze ziet nu al, hoe strakker wij erop zitten, het verschuift gewoon naar de huisartsen.

In die zin denk ik dat het goed is om het daar wel met elkaar ook over te hebben, kunnen we iets met de huisartsen samen? De POH-ggz wordt al genoemd, omdat daar gewoon twee derde van alle jongeren de toegang door wordt gebruikt.

De heer Gorter: Voorzitter.

De voorzitter: Mijnheer Gorter, tussendoor.

De heer Gorter: Die lijn had ik ook in gedachte. Kan het ook zo zijn dat ze bij die hulpvraag vooraf eerst nul op het rekest krijgen en daarna denken, ik ga nu naar de huisarts en dan kom ik via die straat binnen?

De voorzitter: Mijnheer ... Nou ben ik uw naam kwijt.

De heer Blenman: Blenman was dat.

De voorzitter: Blenman.

De heer Blenman: Ik heb eigenlijk twee raadsels. Een raadsel en een paar vragen, althans. In het begin van de presentatie hadden we het over een personeelstekort. En later in de presentatie hadden we het over te veel zorgaanbieders. We hebben personeelstekort, maar we hebben ook te veel zorgaanbieders. Dat is wel een interessant, complex iets, vind ik. Want waar komt het personeelstekort vandaan als we te veel zorgaanbieders hebben? Daarnaast heb ik eigenlijk een vergelijkbare vraag als ... Ik ben je naam kwijt. Met name met de toegang. Het wordt eigenlijk als het ware ... Het probleem wordt dan verplaatst. En los van waar het vandaan komt, want het speelt nou eenmaal bij jongeren wat er gaande is, wat voor hulp ze nodig hebben en wat dan ook. Het probleem komt misschien ergens vandaan. Maar het probleem wordt dan verplaatst naar andere instellingen en wat dan ook. En hoe wordt die impact, die zorgdruk als het ware, opgevangen? Want het kan worden verplaatst naar sociale wijkteams of wat dan ook, maar als je daar al te weinig mensen hebt, wat voor nu niet te hanteren is en dan wordt dat weer verplaatst naar hen toe, hoe zorg je ervoor dat zij dat wel kunnen opvangen?

De voorzitter: Zeker. Gaat uw gang?

Mevrouw ...: Ik denk dat je het niet zo plat kan slaan, niet dat je dat doet hoor, maar zo plat kan slaan dat je de verschuiving van de specialistische jeugdhulp naar het wijkteam en het wijkteam gaat het oplossen of het wijkteam verschuift het naar de jongerenwerker, want dan gaan we ... Ik denk dat er samen met de inwoners iets in de wijken zelf ook moet gebeuren, want anders lossen we het nog te veel alleen achter de voordeur van gezinnen op, terwijl volgens mij we ook iets te doen hebben met elkaar in de wijken, in sociale netwerken van gezinnen. En daar zit echt de basis waar wij als

professional een bijdrage aan kunnen leveren, maar waar we ook bewoners zelf voor nodig hebben. En dat vind ik persoonlijk, ik werk ongeveer al 25 jaar in de jeugdzorg, echt de grootste uitdaging. Hoe krijg je het voor elkaar met elkaar dat je weer die sociale cohesie in de wijken krijgt, dat men om gaat kijken naar elkaar?

Want ik denk dat dat een heel groot maatschappelijk probleem is wat we nu oplossen met de jeugdhulp door mensen een-op-een te helpen. Maar dat is volgens mij niet het antwoord. Alleen verschuiven is niet voldoende.

De voorzitter: Aanvullend.

Mevrouw Rietstap: Ik ben het helemaal ... Dit vond ik echt een heel goed punt van u. Dat is echt zo. Wij zijn het daar wel volledig mee eens, want dat nemen wij ook op in onze position paper. En we vinden ook dat mensen zelf moeten leren normaal te doen. Want het normaliseren, wat ik net aangaf, dat geldt twee kanten op. Het geldt ook voor inwoners onderling. Laat dat helder zijn. Het is niet zo dat wij vinden dat de definitie van normaliseren alleen maar voor de gemeente moet worden aangepast of voor professionals, maar wij vinden dat mensen zelf daar ook een rol in hebben. Maar ik had wel moeite met het aandeel van de huisartsen, want wij zijn daar mede debat aan. Wij doen zo'n 600 cliënten in de regio op jaarbasis. En op het moment dat er echt wel stront aan de knikker is wat wij zien en dat met name, in ons geval is dat 90 procent van onderwijs ... Dan kom ik weer bij Inge Stevens. 90 procent wordt in onze data ... Dat zijn natuurlijk weer hele andere data als bij de SOJ. Maar die worden veroorzaakt door problemen die in de samenleving en nauw gerelateerd in het onderwijs ontstaan. Ik vind het wel moeilijk om te gaan sturen op de toegang van huisartsen, omdat dat is onze ontsnappingsroute. Het is namelijk zo dat als inwoners hele eenvoudige vragen hebben en ze kennen ons als meldpunt niet, dan krijgen ze daar geen antwoord op. Zo'n hele eenvoudige vraag kan soms een heel prangend probleem worden en echt tot een nare situatie voor een kind leiden. Ik noem maar wat, honger bijvoorbeeld. Dat is een heel eenvoudig probleem, want dat moet opgelost worden met eten. En heel jeugdhulp heeft er helemaal niets mee te maken. Maar op het moment dat zo'n situatie bij de huisarts komt en ouders komen daar helemaal overspannen binnen, dan heeft die huisarts geen enkele andere mogelijkheid dan naar het wijkteam te verwijzen. Dat is hoe het werkt. En zo is het bij huisvestingsproblemen. Zo is het bij echtscheidingsproblematiek. En ik kan zo nog wel gewoon de hele avond vullen met allerlei voorbeelden die wij binnenkrijgen, waarbij ik het terecht vind dat de huisarts toch naar een wijkteam doorverwijst, omdat hij geen enkele andere optie heeft. Hij kan moeilijk medicatie voor gaan schrijven, omdat de moeder kalm moet blijven omdat ze geen huisvesting heeft.

De voorzitter: Punt. Mevrouw Stevens.

Mevrouw Stevens: Dank u wel. Ik denk dat het een heel goed uitgangspunt is om te kijken, hoe kan je de wijk erbij betrekken? En ik vraag me ook af hoe dan de samenwerking is in de wijk, met het wijkmanagement en alles wat eromheen zit. En ik vind het ook een hele lastige discussie, omdat natuurlijk is het zo dat er op dit moment meer gebruik wordt gemaakt van de jeugdzorg. Aan de andere kant is er ook veel meer problematiek wat naar boven is gekomen. Denk aan bijvoorbeeld seksueel geweld,

mensenhandel, dat soort zaken, wat wel zwaardere problematiek is. Ik denk ook dat het goed is om te kijken naar de aanbieders, welke criteria heb je nodig? Want ik heb, zolang ik al in de raad zit, gezegd, natuurlijk die keuzemogelijkheden moeten er zijn voor ouders. Dat is zeker waar. Aan de andere kant denk ik, in hoeverre ga je daarmee akkoord om er zoveel te hebben?

Of het er 120 zijn of het is een keertje 180 geweest dan denk ik, dat is wel heel veel, zeker qua geldstroom. Ik denk, daar moet wel naar gekeken worden. Mijn vraag zou ook veel meer zijn om die criteria te ontwikkelen van, wat heb je nu nodig? In combinatie met de cijfers zoals die zijn binnen de jeugdzorg van, wat voor soort problematiek krijg je binnen wat echt die gespecialiseerde zorg nodig heeft? En nog heel even kort over de huisartsen. Huisartsen hebben natuurlijk de praktijkondersteuner. Is vaak van de ggz. Is het ook vaak dat die doorverwezen worden, want ze mogen, geloof ik uit mijn hoofd, zes gesprekken hebben met een cliënt en dan wordt al doorverwezen. Daar zou ook naar gekeken kunnen worden, is daar niet een mogelijkheid om dat wat meer op te rekken? Dat zijn ook mijn vragen en opmerkingen.

De voorzitter: Mevrouw Striebeck.

Mevrouw Striebeck: Ik had ook nog een vraag. Zijn er wachtlijsten voor de jeugdzorg? Dat weet ik. En zo ja, als je minder zorgverleners gaat inschakelen, hoe gaat het dan met die wachtlijsten?

De voorzitter: Mevrouw Tricht gaat daar antwoord op geven. En dan gelijk ook reactie op de andere ...

Mevrouw Tricht: Er is inderdaad sprake van wachtlijsten. En dat zal ik even ... Een combinatie wordt dat dan qua beantwoording. Als we het aantal gecontracteerde aanbieders terugbrengen dan zie je inderdaad, doordat er wachtlijsten zijn bij onze gecontracteerde aanbieders, dat een jeugdprofessional of een jeugdbeschermer die dan heel snel zoekt naar een oplossing, omdat het kind nu hulp nodig heeft. Dan eigenlijk voorbijgaat aan het gecontracteerde aanbod. Dan richting maatwerk gaat of richting pgb. En dan ben je eigenlijk alle controle sowieso over de kosten kwijt. Dat is wel iets waar we ook zeker voor een passend jeugdhulplandschap goed naar zullen moeten met zijn allen. Daarnaast wilde ik even reageren op het stukje van de huisarts. Ik denk, de toegang die hier ook omschreven wordt, bestaat natuurlijk uit het lokale team, de huisarts, maar ook de gecertificeerde instellingen die de jeugdbescherming en reclassering doen. En als een huisarts verwijst, kan hij inderdaad richting het lokale team gaan. Maar wat je vaak ziet bij de huisartsen ook, dat ze rechtstreeks naar een aanbieder verwijzen. En daar zit denk ik meer het vraagstuk, in dit geval.

De voorzitter: Mevrouw Stevens.

Mevrouw Stevens: Nog een aanvulling, want daar zat ik ook aan te denken. Kijk, we hebben natuurlijk met elkaar besloten in heel Nederland om de gesloten jeugdzorg, de JeugdzorgPlus, helemaal terug te brengen naar 0. Daarentegen zal je natuurlijk altijd wel gezinnen hebben die meer nodig hebben dan ... Die 7 keer 24 hulp nodig hebben.

En de vraag is nu ook, vind je dat er in deze regio genoeg aan opvangmogelijkheden zijn om die gezinnen ook op te kunnen vangen voor die 7 keer 24 hulp die geboden moet worden? Want dat is eigenlijk de afspraak geweest toen de gesloten jeugdzorg naar 0 moest gaan. En dan denk ik, dat betekent dat je kleinere voorzieningen terug moest krijgen. Mijn vraag is, hoe staat het daarmee?

Mevrouw Tricht: We zijn binnen de regio dat verder aan het ontwikkelen. Dat doen we eigenlijk binnen Dordrecht, maar ook binnen Zuid-Holland Zuid, maar ook met de regio met het landsdeel eigenlijk. En daarin proberen we kleinschalige woonvoorzieningen te ontwikkelen. Daar zitten ongeveer vier, vijf jeugdigen op een verblijf.

Mevrouw Stevens: Sorry, ik heb het niet over jeugd, ik heb het over gezinnen. Dat is het groot verschil.

Mevrouw Tricht: Maar JeugdzorgPlus afbouw gaat ...

Mevrouw Stevens: Bij de JeugdzorgPlus af te bouwen is er gezegd, er zijn gezinnen die meer nodig hebben dan alleen dat de jongere juist niet uit huis gehaald wordt, maar dat het hele gezin in behandeling wordt genomen, om het maar zo te noemen. Dat is die 7 keer 24. En daar zouden gezinshuizen voor terug moeten komen, kleinschalig.

Mevrouw Tricht: Meer ambulance binnen het gezin zelf?

Mevrouw Stevens: Opname.

Mevrouw Tricht: Van het gezin?

Mevrouw Stevens: Ik zal het nog een keer zeggen.

Mevrouw Tricht: Of van de jeugdige?

Mevrouw Stevens: Dan gezinnen 6 tot 12 weken kunnen opgenomen worden, het hele gezin, ter observatie om te kijken, wat is hier aan de hand? Hoe kunnen we voorkomen dat de jongere uit huis gehaald moet worden en naar een, weet ik het wat, instelling moet?

Mevrouw Tricht: Die hebben we binnen Zuid-Holland Zuid niet, maar daar maken we gebruik van binnen de regio Rijnmond, bij iHub. Dat is wel een gecontracteerde aanbieder van de regio.

Mevrouw Rietstap: Maar daar komen heel veel maatwerkvoorzieningen uit voort, want dat weet ik uit ervaring. Dat zie ik namelijk, want ik ken die gezinnen.

De voorzitter: Mijnheer Van den Berg.

De heer Van den Berg: Dank u wel, voorzitter. Ik had ook eigenlijk gelijk een vervolgvraag op die terug naar nul jongeren in de gesloten jeugdzorg. De alternatieven daarvan is dat eerder duurder dan voordeliger? Daar ben ik benieuwd naar, want dat

zou dan een extra uitdaging zijn in de jeugdzorg. En dan ook nog een vraag met betrekking tot die slide over die kosten versus aantallen. Ik was benieuwd, zijn al die aantallen eigenlijk aardig gelijkwaardig gegroeid of is er een bepaalde toch kostenpost die harder is gegroeid dan de anderen? Daar was ik ook benieuwd naar.

Mevrouw Tricht: De alternatieven van de afbouw van de JeugdzorgPlus zijn eigenlijk altijd duurder, significant duurder. Maar daarin zijn we wel aan het proberen natuurlijk die ontwikkelingen te volgen en daar ook dan blauwdrukken voor te ontwikkelen, zodat de kosten toch in ieder geval stabiliseren.

Mevrouw Van Oostrom: Het idee is natuurlijk dat de jongeren dan minder lang daar gebruik van hoeven te maken. De plek is wel duurder, maar waar een kind dan ... Het moet korter. Daar zou het financiële voordeel in moeten zijn. En de kwaliteit van leven is natuurlijk beter. Ik bedoel, dat staat dan vooral voorop.

De heer Van den Berg: Ik geloof echt dat het een goede beslissing is, maar wel, is dat meegenomen ook in ...

Mevrouw Van Oostrom: maar dit is een landelijk iets. Het is een landelijk besluit dat we naar nul uithuisplaatsingen gaan. Daar hebben wij ons als regio inderdaad, en met het landsdeel aan gecommitteerd. Dat betekent dat je alternatieven moet gaan regelen. We hebben hier afgelopen jaar ook ... Heeft Timon in Dordrecht een plek gerealiseerd. En we zullen nog moeten kijken ... Want het idee landelijk inderdaad vanuit de Hervormingsagenda is dat het altijd ook goedkoper moet worden, maar dat zullen we zien. Vooralsnog is dat niet het geval.

Mevrouw Rietstap: Ik weet vrij precies hoe dat komt, omdat de vraag van Inge Stevens heel erg relevant is, want daar zetten we ook al jaren op in als Ouderplatform. Nog voordat de politiek er ooit mee bezig was. Omdat we zien dat als je naar de mensenrechtenverdragen kijkt en met name uit het Kinderrechtenverdrag, dan zie je dat de oplossingen eigenlijk systemisch moeten zijn. En de kaders waarbinnen het beleid wordt gemaakt en wordt gedacht, die blijven toch steeds gefragmenteerd, waardoor er in mijn optiek ... Kijk, ik heb geen zin om te gaan zitten wijzen of zo. Maar in onze problematiek, en dat geven we ook steeds aan de bestuurstafel aan, gewoon veel te weinig ingezet wordt op systeemopnames, het hele systeem. Dat zijn die gezinsopnames. En daar kun je echte klappen maken, heel snel, door het hele gezin mee te nemen. Want uiteindelijk kan de problematiek wel langdurig zijn, met name bijvoorbeeld bij hele ernstige psychische klachten. Daar weet ik alles van. Ik had drie gezinsleden met ernstige psychische kwetsbaarheid. Daar is het heel belangrijk dat eigenlijk zo'n gezin wordt meegenomen. En dan had ik nog een ander punt.

De voorzitter: Sorry, ik moet echt even door naar de raadsleden. Mevrouw Balorian. Onthoud het even, want ik wil echt gewoon ook nog even een paar andere met ... Mijnheer Van den Berg, gaat u dan nog een keer zeggen wat u dan mist?

De heer Van den Berg: De vraag over de aantallen versus de kosten, waar zit met name de groei daar?

Mevrouw Van Oostrom: Dit is een momentopname, die ik net heb gepresenteerd. Ik zou dat nog nader kunnen onderzoeken. Maar we zien eigenlijk, wat ik zei, vooral de complexiteit neemt toe. Dat zit in het hogere segment. Voornamelijk specialistische ggz.

De voorzitter: Dan nu mevrouw Balorian.

Mevrouw Balorian: Dank u wel, voorzitter. In de raadsinformatiebrief wordt eigenlijk aangegeven dat minder gecontracteerde aanbieders ook betekent minder keuzevrijheid natuurlijk. Wat ook betekent, een toename van het aantal maatwerkcontracten en pgb's. Stijging van de kosten, als ik het zo mag zeggen. Er wordt wel aangegeven, een oplossing daarvoor is in het contract aangegeven dat er cultuursensitief gewerkt moet worden. Maar is dat voldoende, vragen wij ons af? En zo niet, welke oplossingen zijn er eventueel nog meer?

Mevrouw Van Oostrom: Als ik daarop mag reageren? Want de conclusie die u of je trekt, is ... Het is niet zo ... Kijk, ik heb in de RIB aangegeven keuzevrijheid. En dat werd net ook al gezegd, je kunt keuze ... Kijk, 80 aanbieders is nog steeds keuzevrijheid, 60 ook, 120 ook. Dat is een bandbreedte waar je kan kijken waar je naartoe wil. Het hoeft niet zo te zijn dat als we minder gecontracteerde aanbieders hebben ... Dat kunnen natuurlijk hele grote spelers zijn, die juist wel degelijk naar dat hele gezin kijken. De grote partijen hier in Dordrecht, bijvoorbeeld. Dat betekent niet automatisch dat er per se meer pgb hoeft te komen of meer maatwerkcontracten. Dat hoeft niet per se, maar het kan. Ik heb geprobeerd om aan te geven, wat zijn de knoppen? En weet ook wel, als je aan die knop draait, dan heeft dat eventueel effect op iets anders. Maar we gaan ervan uit dat minder jeugdhulpaanbieders echt wel financieel voordeliger is dan eventueel iets meer maatwerkcontracten. Het is het een of het ander. Maar we zien wel meer financieel voordeel in het beperken van de keuzevrijheid. En je moet dan ook denken, naar religie moet alles mogelijk zijn? Alles in alle talen? Weet je, dat soort zaken moet je naar kijken. Natuurlijk moeten we altijd een dekkend hulpaanbod hebben. Dat moet er zijn. Maar de vraag is, hoeveel smakeisen heb je nodig in je etalage of in je ...

De voorzitter: Dat gaat mevrouw Kruger nu zeggen, of niet?

Mevrouw Kruger: Nee hoor. Ik wilde even kijken of ik het begrijp. Omdat u geeft aan dat er grote spelers zijn. En dan denk ik, een grote speler kan alles in huis hebben. Die kan al die afzonderlijke hulpverleners die dan één of twee aanbiedingen hebben qua hulpvraag. Dat kan een grote speler in zijn geheel hebben. En dan heb je maar één keer te maken met overhead bijvoorbeeld, als dat je kleine spelers hebt die allemaal hun eigen overhead hebben. Zoiets stel ik me voor. Bedoelt u dat ermee?

Mevrouw Van Oostrom: Ja, klopt.

Mevrouw Kruger: Dan heb ik nog een andere vraag even. Want net werd er gezegd ... Als dat mag, voorzitter? Dank u. Over die gezinshulp, dat de gezinnen een aantal weken opgenomen worden. U verwees naar dat het elders gebeurt. Is er ook een ontwikkeling in onze eigen regio gaande om dat hier in onze eigen regio op te zetten?

Mevrouw Van Oostrom: Ik weet niet of we daar ... Er is wel een programma Passend Jeugdhulplandschap, waarin we kijken inderdaad, wat hebben we zelf in huis en wat kopen we in? En ook landelijk zijn er natuurlijk ...

Soms is hulp zo specialistisch, waarin ook wordt gekeken ... Dat hoeft je niet lokaal helemaal aan te bieden. Dat is dan prima als we daar in Rijnmond gebruik van maken. Ik vraag me af of we dat per se moeten willen, maar ...

Mevrouw Tricht: Zo'n opname is twee weken. Een gezin wordt twee weken of een week uit huis geplaatst. En daarna gaat het gezin terug, maar is er altijd ambulante begeleiding binnen het gezin mogelijk. Wat we ook proberen, is in plaats van de jeugdige uit het huis te plaatsen om zoveel mogelijk ambulant in te zetten. En dat proberen we eigenlijk in verschillende vormen van jeugdzorg steeds verder te ontwikkelen. Op dit moment wordt er niet gekeken naar verdere mogelijkheden. Wel is er een aanbieder in Rotterdam en een aanbieder iets hoger in Nederland aanwezig waarbij we hiervan gebruikmaken eigenlijk. Alleen wat ook eerder is geschetst, we proberen wel als een kind een zorgvraag krijgt om niet alleen naar het kind te kijken, maar dan meteen een systematische aanpak te pakken. En dat betekent niet altijd dat een heel gezin moet worden opgenomen.

De voorzitter: Zeker, als u uw microfoon maar aanzet.

De heer Riemens: We hadden het daarnet eventjes over, ik weet even niet welke kant ik op moet kijken, het verbinden van hulp en ondersteuning over verschillende leefdoelgebieden heen en het verbinden van hulp en ondersteuning aan eigenlijk samenlevingsopbouw in de wijk. En dan kan het natuurlijk zijn dat we dat doen en dat er toch ergens bij een van de gezinsleden een vraagstuk leeft waar wel specialistische expertise op nodig is. En hoe we dingen nu georganiseerd hebben, is het eigenlijk altijd zo dat er dan een beschikking volgt en dat dan het kind of het hele gezin doorgaat naar de volgende zorgaanbieder die eigenlijk zegt, kom maar hier met dat gezin. En wij gaan dan alles overnemen. En dan krijg je een breuk in de inzet over die leefdoelgebieden heen en de inzet met de verbinding in de wijk. Waar we naartoe zouden willen ... En ik zeg altijd gekker, ik wil eigenlijk de zorgaanbieder kunnen bellen. En in plaats van dat ik mijn cliënt doorstuur naar de zorgaanbieder wil ik kunnen zeggen, zet je kinder- en jeugdpsychiater op de fiets en laat hem de wijk in komen en laat hem even mee aansluiten in een huisbezoek. Dat vraagt echt om een andere manier van samenwerken met de aanvullende zorgaanbieders. En dat vraagt ook een intrinsieke motivatie bij jeugdzorgaanbieders om die beweging samen met ons te gaan maken. En dat is ongelooflijk ingewikkeld om daar 120 zorgaanbieders in mee te krijgen. Daar zit, vind ik, echt ook nog een belang om een aantal grote strategische partners te kiezen die echt intrinsiek dezelfde beweging willen maken naar veel meer inclusieve zorg in het gezin en in de wijk.

De heer Gorter: Voorzitter.

De voorzitter: Eerst mevrouw Kruger nog en dan kom ik bij u, mijnheer Gorter.

Mevrouw Kruger: Dank u wel. Ik ben helemaal blij met deze laatste aanvulling, want dat is iets wat ik zelf ook altijd gevraagd heb en mogelijk acht.

En ik denk ook, als er grote aanbieders zijn die dat dan doen, die naar de gezinnen toe gaan, die kunnen ook best wel weer doorverwijzen als ze een kleine speler op de markt hebben die een bepaalde hulp kan aanbieden. Maar wat ik me ook eigenlijk afvraag, en misschien relateert dat wel aan wat die mijnheer net zei, u zei daarstraks ook al over de beschikking dat de professionals dan dezelfde bewegingen gaan maken eigenlijk als dat op een andere manier zou moeten. Want we zijn nou eenmaal gewend om ... We houden een intake en dan krijg je de hele reut. Maar ik vraag me weleens af, wordt er wel goed doorgevraagd ook, wat is in feite de hulpvraag? Wordt er weleens gevraagd ook aan een jongere, wat wil je eigenlijk hebben? Sommigen willen gewoon nieuwe schoenen. Ik chargeer het een beetje hoor. Of maak het kleiner dan dat het is. Maar dat is dan soms de vraag. En dan kan je ... Als er geen geld is in het gezin, kan je naar de kledingbank. Ik noem maar wat. En dan de frustratie die zo'n kind opdoet al die jaren heen, die maakt dat dat alleen maar groter en groter wordt en op een gegeven moment jeugdhulp nodig heeft. Ik chargeer nogmaals. Maar ik vraag me echt af, als we het hebben over normaliseren, in hoeverre hebben we ook door wat voor hulpvragen er zijn? Want er wordt gesproken over specialistische hulp, noem alles maar op. Waar hebben we het in vredesnaam over? Ik kan wel wat dingen verzinnen. Maar het is zo vaag eigenlijk van wat dat precies is. Precies, dat moeten we mijns inziens normaliseren naar de gezinnen toe. Niet dat iedereen maar in die rij hoeft te staan in de wachtkamer, maar ook nog eens een keer echt dat versimpelen eigenlijk van wat er aan de hand is. Want niet alles hoeft een probleem te zijn. Soms is het lastig, maar niet een probleem.

De heer Riemens: Eens. En gelukkig worden die vragen ook absoluut wel gesteld hoor. Het is niet dat dat nu niet gebeurt. Het verschilt per professional natuurlijk hoe goed ze daarin zijn. En de beweging die we maken, is dat de vraag niet zozeer moet zijn, welke specialist heeft u nodig. Maar eigenlijk, wat wil je eigenlijk bereiken? En dan samen kijken wat daarvoor nodig is. En dat kan inderdaad heel vaak een oplossing in de wijk, in de buurt, even inzet vanuit het Sociaal Wijkteam zijn, zonder dat dat altijd die specialist is.

De voorzitter: Is dat een aanvulling, mevrouw Rietstap? Ja. Gaat uw gang.

Mevrouw Rietstap: Ik heb wel een oplossing. De oplossing over hoe je erop kan sturen, die stel ik al heel erg lang, sinds de dag van het ontstaan en voor het ontstaan van de SOJ, voor. Je kan dat gewoon in de contractering opnemen. En dan is alles opgelost. Je moet aanbieders ook dwingen om dingen te doen als je dat als raadslid vindt. Ik vind, als je een politieke keuze maakt, moet je ook zorgen dat die in beleid wordt vertaald en dat dat ook in het inkoopkader wordt vertaald. En dat mis ik eigenlijk al tien jaar. Dat gezegd hebbende ... En bij die andere, die aanvulling vind ik fantastisch. Wij zijn er groot voorstander van. Ik heb altijd gezegd, wijkjuristen, buurtadvocaten en psychiaters aan tafel. Daar hebben we maanden over getwitterd in 2012 en 2013. Daar ben ik het ook helemaal mee eens. Maar hoe kun je dat ook gaan realiseren? Dat kan door de contractering. En dat andere, om de hulpvraag helder te krijgen, daar zou het begrip zingeving veel meer een rol spelen. Want mevrouw Kruger zegt dat ze ...

De heer Gorter: Voorzitter, ik wil toch even. Ik kan het niet meer volgen. Ik dacht dat ik die mijnheer redelijk begreep. En dan hoor ik die mevrouw, het gaat van links naar rechts, van boven naar onder. Ik kan het niet meer volgen. Ik vond het een duidelijke RIB. Het stukje woordvoering van die mijnheer had ik zoiets van, nou ga ik het begrijpen, maar het gaat van links naar rechts. Ik weet niet hoe de andere commissieleden dit vinden, maar ik kan het niet meer helemaal volgen hoor.

De voorzitter: Mijnheer Gorter, u had wel een vraag daarnet. Misschien kan die verhelderend werken.

De heer Gorter: Ik had zeker een vraag, want ik vond het verhaal van, ik ben even zijn naam kwijt, Dordt Sociaal wel heel erg duidelijk. Als ik uw verhaal goed begrijp, zegt u eigenlijk, er zijn veel te veel loketten. En ook die loketten zijn eigenlijk niet normaal benaderbaar. Met andere woorden, als ik ze wil bellen, zijn ze er niet, zijn ze niet bereikbaar, kan ik niet een-op-een contact hebben om de vraag snel op te lossen. Misschien sla ik het wel heel erg plat, maar geef uw reflectie er even op.

De heer Riemens: Dat is misschien iets platter dan de werkelijkheid.

De heer Gorter: Ik hou daar wel van hoor, want wij zijn geen specialisten. Wij zijn leken. U moet het ons zo uitleggen dat wij het begrijpen. Misschien zit er een aantal raadsleden die veel meer inhoud hebben. Ik ben een werktuigbouwer, een techneut, ik hou van tandwielen, maar ik moet hier wel wat van vinden. Als u mij dat gewoon plastisch plat kan slaan en dat ik het begrijp, krijgt u van mij een pluim.

De heer Riemens: Dan ga ik daar mijn best voor doen.

De heer Gorter: Hierbij gezegd hebbende.

De heer Riemens: Ik denk heel plat, wat er nu gebeurt, is een professional binnen het wijkteam maakt een inschatting welke vorm van hulp er nodig is. Wat we graag zouden willen, op het moment dat dat expertise betreft die we niet zelf in huis hebben, dat we kunnen bellen met de persoon die die expertise wel heeft. En dat je het liefst eigenlijk in een driehoek SWT, het gezin en degene die die expertise in huis heeft met zijn drieën om de tafel om te kijken, wie doet wat en hoe zorgen we dat dit gezin een stap verder komt? De praktijk is dat heel veel organisaties inderdaad een soort aanmeldbureau hebben ingericht, een algemeen telefoonnummer waar je een administratieve functie aan de telefoon krijgt die dan heel vaak zegt, vul maar een formulier op de website in en dan bellen wij uw gezin terug. Als u dat bedoelt met die loketten, dan klopt het.

De heer Gorter: Voorzitter, mag ik nog een wedervraag stellen?

De voorzitter: Zeker.

De heer Gorter: Als ik u zo volg, gaat dat dan ook naar uw mening leiden tot minder kosten?

De heer Riemens: Ja, maar daar hoort wel een disclaimer bij. De vraag is of het leidt tot minder kosten sec op de jeugdhulp. Het zou ook best weleens kunnen dat dat in een andere sector landt. Tegelijkertijd denk ik wel, op het moment dat we eerder bij die financiële problematiek zijn, dan zou het ook kunnen leiden tot minder kosten in de jeugdhulp, omdat je heel die specialistische jeugdhulp dan niet meer nodig hebt.

De voorzitter: Mijnheer Tibboel.

De heer Tibboel: Ik sta helemaal achter dit verhaal. Daar staan wij als Ouderplatform ook eigenlijk voor, in hele grote lijnen. Dit is het hoe. Hoe zou het moeten? Maar uiteindelijk als je naar beleid gaat, wordt de vraag, hoe gaan we dat effectueren? En ik denk, correct me if I'm wrong, dat we dan buiten de bestaande schotten moeten gaan kijken. Want dit heeft natuurlijk ook weer raakvlakken met andere gebieden binnen het sociaal domein. Maar ook binnen de jeugdzorg zie ik nog te veel eilandjes. Bijvoorbeeld dit verhaal zou je, wat ons betreft, heel goed kunnen integreren in de voorstellen over de inkoop, zodat je dat kan contracteren. En alles wat je contracteert, alles wat je aan normen stelt binnen een aanbestedingsvraag kan je controleren, want je maakt er afspraken op. En dan zijn ze meteen ook te controleren.

De voorzitter: Dank u wel. Mijnheer Venderbos.

De heer Venderbos-Lambinon: Dank u, voorzitter. Ik zit een beetje met een ding. Als ik de presentatie kijk bij knop 3 aanbod, minder jeugdhulpaanbieders. Als ik dan kijk naar het stuk wat wij op het laatste moment gekregen hebben, dan staat daar, het verminderen van het aantal zorgaanbieders leidt tot de valkuil van, enzovoort. Die begrijp ik helemaal niet. De ene partij zegt, minder jeugdhulpaanbieders. En de andere partij zegt juist meer. Waarom meer jeugdaanbieders, want dat vermindert niet de kosten?

Mevrouw Rietstap: Is die vraag aan mij? Nee, het vermindert zeker niet de kosten, want we hebben vanaf het begin af aan gezegd toen er plannen werden gemaakt ... Ik heb daar ooit een aanvaring met de heer Hugo de Jonge over gehad, toen hij nog wethouder was in Rotterdam. En daar is het ook de pan uitgerezen. En ik heb het hier ook tegen de SOJ gezegd. En ik blijf het herhalen. Ik heb daar vijf keer over ingesproken en ik zeg het jullie nu weer. Op het moment dat het aantal aanbieders daalt en we hebben geen kei- en keiharde contractering, waarbij je inderdaad de voorwaarden waaraan d moet worden voldaan heel goed dichtspijkert, dan is het gewoon zo dat er een heleboel gezinnen tussen wal en schip vallen. Met als gevolg dat de wachtlijsten nog hoger zijn. Dan moeten ze wachten. Daarmee verergeren en escaleren de problemen. En daarvoor is er zoveel specialistische jeugdhulp nodig. Het allergrootste pijnpunt wat wij als Ouderplatform hebben, want er wordt steeds over pgb's gesproken, maar in dit gebied ... Ik ben heel erg lang pgb-ambassadeur geweest. Ik heb heel erg lang voor de belangenvereniging gewerkt. Ik heb daar ook de fraudetak gedaan. Ik weet er heel veel van. Maar waar het om gaat, dat hoe het pgb bedoeld is, namelijk om de zorg aan jeugdigen en het gezin te bieden, zoals zij de zorg zelf in willen richten, tegen hele lage kosten, pak hem beet, 30.000. 40.000 euro per jaar.

Wij zien dat al die kinderen en al die gezinnen die vroeger die vorm van pgb hadden, volgens eigen regie, een gewone zak geld en ze mochten zelf hun zorg verzekeren, dat zijn nu kinderen die soms inderdaad 1,5, 2 ton kosten, omdat de problematiek zodanig escaleert dat je geen laagdrempelige ondersteuning meer kan realiseren als ouder. Om een voorbeeld te noemen. Ik had een kind, die moest worden opgenomen. Toen vroeg ik, wordt hij beter gemaakt? Dat is een heel illustratief voorbeeld. Ik zei, gaan jullie hem beter maken? Want hij moest gesloten worden geplaatst. Gaan jullie hem beter maken of moet hij uit de samenleving? Uiteindelijk moest hij uit de samenleving. Ik zeg, dat kan ik heel goed zelf. En tegen een fractie van de kosten, pak hem beet 20.000 euro per jaar, heb ik hem jarenlang zelf begeleid en ondersteund in de Biesbosch.

De heer Venderbos-Lambinon: Maar ik heb nog geen antwoord op mijn vraag over het aantal zorgaanbieders. Ik ben ook een zorgverlener, zorgaanbieder bij iemand.

De voorzitter: Mijnheer Venderbos, volgens mij kunnen we dat bijvoorbeeld mevrouw Van Oostrom vragen, want daar is ook vanuit gezegd dat er eventueel sprake is van minder zorgaanbieders.

Mevrouw Van Oostrom: Wij hebben de wens om inderdaad minder zorgaanbieders te contracteren, met een bepaalde keuzevrijheid. Maar kijk, nu zijn het vaak hele kleine eenpitters. Waar jij aangaf, hoe kan dat? Dat kan zeker, want het zijn heel veel kleine eenpitters waar ouders misschien via via ... Van, jij staat aan het schoolplein, je hoort van een andere ouder, mijn dochter is daar heel goed geholpen. En zo gaat dat met die hele kleine aanbieders. Zie groeien zo steeds ... Die worden groter. Dat we liever hebben dat gewoon, wat Matthijs ook aangaf, de grotere strategische partners waar we goed contractmanagement mee kunnen voeren, waar we hele goede duidelijke afspraken mee kunnen maken, die ook echt in zijn voor innovatie, waar gewoon de slagkracht zit, daar willen we liever zaken mee doen dan een eenpitter, die feitelijk gewoon dezelfde hulp biedt dan die grote partijen.

De voorzitter: Mijnheer Ayverdi.

De heer Ayverdi: Dank u wel, voorzitter. Als ik kijk naar de RIB, dan zie ik een plekje voor cultuursensitiviteit, wat betreft in het contract staan. Maar waarom is cultuursensitiviteit alleen in de contracten vastgesteld en niet als een expliciet beleidsdoel geïntegreerd in het beleid?

De voorzitter: Wie biedt?

Mevrouw Van Oostrom: In de visie hebben we dat ook staan. In de visie staat ook wel dat we cultuursensitief werken. Maar dat zul je uiteindelijk ook in de ... Dat kunnen we in de verordening ook vastleggen. Ik denk dat het er op dit moment niet in staat. Maar ook in de contracten. Maar prima om dat ook in een verordening op te nemen.

De voorzitter: Mevrouw Kruger.

Mevrouw Kruger: Wat staat u precies onder cultuursensitiviteit?

Mevrouw Van Oostrom: Dat gaat erom dat je ook je eigen normen en waarden wellicht opzij zet en je veel meer plaatst in de normen en waarden van degene die ... De hulp die je biedt. Na culturele achtergrond, religieuze achtergrond dat je meer daar begrip voor hebt en dat ...

Mevrouw Kruger: Ik vind iets anders normen en waarden als dat er bepaalde culturele gewoontes of dat soort dingen zijn. En ik denk dat dat ook een beetje de bedoeling is. Want normen en waarden zijn, denk ik, bij iedereen toch ongeveer hetzelfde.

De voorzitter: Dat is heel CDA, mijnheer Van den Berg? Grapje. Heeft er nog iemand ... Mijnheer De Heer.

De heer De Heer: Voorzitter, we hebben het nu veel over het aanbod en de vraag. En ik wilde nog even terug naar die toegang, omdat ik wel aanging op die opmerking over dat, als ik het goed op opgeschreven, twee derde via de huisarts toch ook binnenkomt. Dat is heel veel. We hebben geen huisartsen vanavond aan tafel. Dat had best interessant geweest. Ik begrijp wel dat er met de huisartsen wordt samengewerkt via Jeugdhulp naar Voren en de POH'ers. Dat is hartstikke goed. En dat willen we ook meer. Tegelijkertijd lees ik ook in de RIB dat we daar inderdaad maar beperkt invloed op kunnen hebben. En tegelijkertijd dan toch de vraag, hoe is dat contact met huisartsen hier in de regio en in de stad? Hoe verloopt dat contact? Staan hun ook achter die visie om toch wel te sturen op en te verminderen van? Hoe wordt erop gereageerd en hoe is dat contact?

Mevrouw Van Oostrom: Ik kan natuurlijk niet exact antwoord geven, want ik weet er wel wat vanaf, maar niet exact. Ik zal niet het volledige goede antwoord misschien geven. Maar we hebben echt wel goede contacten, proberen we te onderhouden met de huisartsen. Dat is wel lastig, want ook de huisartsen zijn natuurlijk praktijken. We hebben er best wel veel. Volgens mij dik vijftig. En die zijn ook in ... Er is DrechtDokters hier bijvoorbeeld. Dat is de koepel van de huisartsen. Daar hebben we wel degelijk contacten mee. Bestuurlijk wordt er ook over gesproken. Ook in het kader van de IZA bijvoorbeeld hebben we er afspraken mee. Daar zit ook die POH bijvoorbeeld in verweven nu. Die contacten zijn er, maar daar moeten we wel werk van maken. Dat is ook wel een speerpunt ambtelijk waarin we zeggen, we gaan voor 2025 nog meer inzetten om die samenwerking met die huisartsen.

De voorzitter: Even tussendoor, wat is IZA?

Mevrouw Van Oostrom: Het Integraal Zorg Akkoord.

De voorzitter: Er zitten ook mensen aan tafel die dat niet per se weten. Mijnheer De Heer. Is dat een vervolg ...

De heer De Heer: Het was een aanvullende opmerking op het antwoord wat ik kreeg. En dan laat ik hem los.

De voorzitter: Ik wilde net zeggen, want ik had iemand anders beloofd

De heer De Heer: En ik noemde dat vooral inderdaad ... En ik ben blij met het antwoord dat daar meer aandacht naartoe moet, omdat ik inderdaad van Dordrecht Sociaal ook hoor, we moeten die cultuurverandering. En dat wil je niet doen zonder dan de huisarts. Ik denk dat daar inderdaad terecht een hoop aandacht naartoe mag.

De heer Riemens: Mag ik heel kort aanvullen?

De voorzitter: Ja.

De heer Riemens: We werken met de huisartsen eigenlijk op twee vlakken samen. Aan de ene kant gaat dat om Sociaal Recept. Dat gaat over patiënten die bij de huisarts komen, waar de huisarts eigenlijk constateert, hier is niet zozeer somatisch iets aan de hand, maar hier is veel meer sociaal iets aan de hand. Die samenwerking gaat heel goed. Wat ingewikkeld is voor huisartsen, op het moment dat het gaat om een jeugdhulpvraag, is dat zij in een consult eigenlijk een besluit moeten nemen over, ga ik doorverwijzen, ja of nee? Daar helpt die POH Jeugd bij. Maar die hebben ze niet allemaal. De weg voorwaarts, zou ik bijna willen zeggen, en dat is voor ons ook echt een vraagstuk is, hoe zorgen we ervoor dat eigenlijk het Sociaal Wijkteam een hele logische verwijspartner wordt voor huisartsen? Zodat het niet is, ik doe niks of ik verwijs naar de specialistische zorg.

De voorzitter: Ik had eerst mijnheer Gorter nog.

De heer Gorter: Dank u wel, voorzitter. Even richting de ambtelijke ondersteuning. Ik ga ook wel mee met het beperken van het aantal zorgaanbieders en dat dat uiteindelijk een financieel voordeel gaat opleveren. Hoe heeft dat op dit moment dan zo uit de hand kunnen lopen? Want als ik begrijp, zijn er heel veel hele kleine aanbieders. Ik ben ook wel benieuwd hoeveel dat er zijn. En is er niet sprake van een bepaald keurmerk of certificering waaraan je minimaal moet voldoen om überhaupt in aanmerking te kunnen komen voor een overeenkomst? Ik denk maar een spuitertij. Niet elke autosloop of autospuiter mag aan een verzekeraar leveren. Hoe zit dat in deze branche? Kan iedereen zomaar, zonder enige vorm van certificering, hulp aanbieden?

De voorzitter: Daar gaat mevrouw Stevens een aanvullende vraag eerst op stellen.

Mevrouw Stevens: Dank u wel. Mijn aanvullende vraag is ook, dat heb ik ook in de Stap gelezen, over die fraude. En dat gaat natuurlijk met name over de aanbieders. Mijn vraag is ook, in hoeverre wordt dan daar rekening mee gehouden, aanvullend op die vraag?

De voorzitter: Ik vind hem bijna geschikt voor de wethouder. Maar ik vind hem schuren richting politiek. Dat bedoel ik meer eigenlijk.

De heer Gorter: Voorzitter, dat doet u goed.

De voorzitter: U mag hem technisch beantwoorden, mevrouw Van Oostrom.

Mevrouw Van Oostrom: Ik zal hem even ... En daarna geef ik het woord aan Annebeth, want Annebeth is ook contractmanager geweest bij de SOJ. In onze verordening staan de kwaliteitseisen waaraan jeugdhulpaanbieders moeten voldoen. Zoals SKJ geregistreerd en dat soort zaken. Dat staat daarin verwerkt. Niet zomaar iedereen kan jeugdhulpaanbieder worden. In 2022 hebben we best wel wat jeugdhulpaanbieders erbij gekregen, omdat toen het woonplaatsbeginsel veranderde. Daardoor werden wij als gemeente verantwoordelijk voor kinderen die elders in het land woonden, maar wel toch ooit in Dordrecht woonden en andersom. We hebben toen een uitruil ... Daarmee kregen we ook best wel wat jeugdhulpaanbieders erbij. Jij kunt denk ik nog verder aanvullen. Ik denk ook gewoon maatschappelijk, die eenpitters die ontstaan. En dat is iets wat gewoon maatschappelijk ... Er is dan toch aanbod. Vraag maakt aanbod.

De heer Gorter: Voorzitter, geef ons eens een beeld, hoeveel aantallen ... Waar praten we nu over? Want ik heb geen idee. Hoeveel aanbieders zijn er?

Mevrouw Tricht: Bedoelt u gecontracteerde aanbieders?

De heer Gorter: Waar de gemeente zaken mee doet.

Mevrouw Tricht: Ongeveer 120 over alle segmenten heen.

De voorzitter: De wethouder gaat dit technisch doen. Let op.

De heer Van der Linden: Zeker. De fraudevraag is natuurlijk steeds relevanter aan het worden. Hij is sowieso relevant, want maatschappelijk geld moet terecht komen op de plekken waar het hoort. En als dat niet zo is, dan moet je er tegen optreden. Alleen al vanwege het feit dat we zoveel vraag hebben naar hulp en dat we steeds met een arbeidsmarkttekort zitten en met een financiële uitdaging wordt het nog relevanter. En daar slagen we ook steeds beter in. De technische beantwoording is, we halen steeds meer geld terug daar waar het hoort.

De voorzitter: Kijk, dat klinkt altijd goed.

Mevrouw Van Oostrom: En als ik aan mag vullen? We zien ook in andere gemeenten ... We kijken natuurlijk ook ... Soms is het gewoon goed jatten ook belangrijk. Klinkt een beetje gek. Precies. We zien bij de gemeente Breda ... Die hebben dat ook ingezet. En die halen echt forse bedragen terug. Er is echt wat te behalen.

De voorzitter: Volgens mij wilde mijnheer Blenman wat zeggen, toch? En dan kom ik daarna bij u.

De heer Blenman: Ik ben benieuwd hoe de kwaliteit van de zorg hieronder gaat lijden of gaat verbeteren. Met name met hoe de huidige status, althans de verhalen die ik zelf hoor en zelf heb meegemaakt, binnen de jeugdhulp ... Want daar wordt bijvoorbeeld heel veel van de kast naar de muur gestuurd. Dat zorgt er ook weer voor dat er heel veel kosten zijn en dat er heel veel bezetting komt binnen de jeugdzorg. Want dan word je van de ene specialist naar de andere specialist gestuurd.

Dan zijn ze bezig met je, maar dan krijg je alsnog niet de juiste hulp. Ik ben benieuwd hoe het verminderen van de zorgaanbieders, de verandering naar de toegangspoorten ervoor gaat zorgen dat je alsnog de juiste zorg krijgt, terwijl er eigenlijk een indicatie is. Als ik naar zulke verhalen luister, dat er eigenlijk niet de juiste zorg wordt verleend. En dan is, met name met de vraag van mevrouw Kruger, waar hebben we het over? Wordt er wel gekeken naar de juiste zorgvraag bij de jeugd die dat nodig heeft? En worden ze wel naar de juiste plekken gestuurd, als het gaat om kwaliteit, als het gaat om ...

Mevrouw Van Oostrom: Als ik daar even op mag ...

De voorzitter: Mevrouw Van Oostrom.

Mevrouw Van Oostrom: Kwaliteit staat voorop. En ik vraag me af inderdaad, op het moment dat we minder jeugdhulpaanbieders hebben, en dat zijn grotere spelers, dat ze juist, zou je zeggen, meer kwaliteit zouden moeten kunnen bieden.

De voorzitter: Even. Mevrouw Rietstap, u had het woord niet gekregen. Mevrouw Van Oostrom heeft even de vraag.

Mevrouw Van Oostrom: En daar komt bij dat we ... We werken op dit moment met segmenten. We zijn bij de nieuwe inkoop ook bezig met segment 1 en 5, om dit te combineren en juist daar dat een aantal strategische partners onvoorwaardelijke hulp moeten kunnen bieden. Inderdaad waar we nu soms ... Wij spreken dan van een carrousel. Inderdaad sommige jongeren zitten echt in een carrousel. Dan worden ze van het een na het andere ... Dat is echt heel schrijnend. En dat moet je niet willen. Daar moeten we van leren, om juist te voorkomen dat bij de jongere kinderen, dat we dat niet meer gaan doen. En daarin zijn we in de inkoop aan het kijken, hoe kunnen we met een aantal partners juist die samenwerking, dat strategisch partnerschap zo invullen dat zij zeggen, wij staan voor die club jongeren onvoorwaardelijk. Iemand van ons biedt die hulp. En ambulant voegen we er dingen in samen. Maar die jongere zal nooit alleen komen te staan. Daar gaan wij onvoorwaardelijk voor. En dat is wel het doel waar we nou naar streven in vooral die duurdere segmenten.

De voorzitter: Eerst mevrouw Striebeck.

Mevrouw Striebeck: Ik had nog even een vraag. Ik kom toch nog even terug op die zorgaanbieders. U zegt, er zijn heel veel eenpitters. Waarop worden de nieuwe zorgaanbieders afgewezen bij de gemeente? Dat ze geen contact hebben met de gemeente.

Mevrouw Tricht: Er zijn een aantal momenten waarop er eigenlijk ingekocht wordt. Dat was dan in 2022 en dadelijk in 2026 een nieuw moment. Waarbij we de afgelopen jaren in segment 2, dat is het wonen segment ... We zien dat er te weinig pleeggezinnen zijn en te weinig gezinshuizen. Dat is het segment wat altijd is opengebleven. En voor de andere segmenten, eigenlijk na het inkoopmoment worden die gesloten. Je kan daarin dan niet opnieuw toetreden, tenzij er een dusdanig aanbod is waarvan we zeggen, dat hebben we nog niet. En dat moet dan aan bepaalde vereisten voldoen.

En dan kunnen we dat alsnog toevoegen in het inkoopstuk. En ook bij de eenpitters moet u vooral denken bijvoorbeeld aan losstaande gezinshuizen, die dan ook meetellen als een aanbieder.

De voorzitter: Maar pgb even ... Ik mag helemaal geen vraag stellen eigenlijk. Eerst mijnheer Van den Berg dan mevrouw Balorian.

De heer Van den Berg: Dank, voorzitter. Ik had ook even een vraag met betrekking inderdaad tot het terugbrengen van de aanbieders. Natuurlijk onvoorwaardelijkheid werd net benoemd. Continuïteit is denk ik zeer belangrijk voor jongeren met een hulpvraag. Hoe voorkomen we dat daar dan straks weer problemen eigenlijk ontstaan, doordat we die aanbieders niet meer contracteren?

Mevrouw Tricht: Wat er nu eigenlijk gebeurt in dat segment, is dat er vaak sprake is van contra-indicaties. Bijvoorbeeld, een ggz-aanbieder die zegt, dit kind heeft een te laag IQ. Ik kan jou niet opnemen. En vanwege je lage IQ, maar je gebruikt, kan het weer niet bij een LVB-aanbieder. Door de aanbieders gezamenlijk verantwoordelijk te maken voor de problematiek van de jeugdige, is het zo dat die contra-indicaties dan zullen verminderen. Althans, dat is ons uitgangspunt. En we de aanbieders die zich gaan inschrijven op dat segment gezamenlijk verantwoordelijk stellen voor de taak om de jeugdige op te nemen. Daar waar ze eigenlijk nu kunnen duiken, zal dat dadelijk niet meer kunnen.

De voorzitter: Ik zie geknik, dat is positief, bij mijnheer Van den Berg. Mevrouw Balorian.

Mevrouw Balorian: Ik heb een vraag over knop 1 eigenlijk. Hoe verminderen we de vraag naar jeugdhulp? En ook ik zit hier een beetje als leek. Ik ben voornamelijk benieuwd naar, wat zetten we in ter preventie? Wat voor instrumenten worden bijvoorbeeld gebruikt? Worden instrumenten zoals sport gebruikt om de vraag te verminderen? Dat eigenlijk.

Mevrouw Van Oostrom: Dat is echt enorm breed wat we hier in Dordrecht allemaal doen. Het jongerenwerk is bijvoorbeeld een partij, onderdeel van Dordrecht Sociaal. We hebben op sportgebied ook allerlei life goals, interventies die eigenlijk bedoeld zijn om gewoon heel preventief met jongeren aan de slag te gaan om te voorkomen ... Op het onderwijs wordt natuurlijk ook ingezet, ook met mentale problematiek. We hebben bij de GGD Gezonde School ambassadeurs, die natuurlijk proberen om op scholen voorlichting te geven aan kinderen, maar ook aan ouders en aan onderwijzers en docenten. Je kunt het zo gek niet bedenken. En er is echt wel heel veel.

De voorzitter: Als laatste, mijnheer Gorter.

De heer Gorter: Dank u wel, voorzitter. Ik sla het graag weer plat. Ik hoor heel veel bv'tjes die slecht of nauwelijks met elkaar samenwerken. Wordt het niet eens tijd dat daar een leiding op komt? Iemand die, dan ga ik een beetje op de stoel van die mijnheer zitten, ervoor zorgt dat die partijen wel echt met elkaar gaan praten.

En ook ervoor zorgen dat uiteindelijk die hulp op de juiste plek terechtkomt, op de juiste manier, voor het minste geld en zo snel mogelijk. Misschien tijd voor een koepel? Maakt niet uit hoe je het noemt, maar ik heb het gevoel dat het allemaal partijtjes zijn die naast elkaar werken. Daar moet je wat mee doen.

De voorzitter: Daar gaat de wethouder nou nog een antwoord op geven. En dan ga ik afronden.

De heer Van der Linden: Ik snap de vraag en ik snap ook wel een beetje, niet de frustratie zo zeer, maar wel het gevoel wat erachter zit. We hebben het over de zorgmarkt. We hebben het over cliënten. Dat zijn allemaal foute woorden in dit verband. Dat is totaal niet aan de orde. Dat zijn een waanzinnig slecht soort woorden wat je gebruikt. Waanzin. Maar goed, het staat wel in de wet. Maar dat hebben we kennelijk georganiseerd in dit land zo met elkaar. Uiteindelijk gaat het over een morele vraag. En de morele vraag is 1, is het normaal dat 1 op 7 kinderen in een maatschappij jeugdzorg krijgt of is je maatschappij dan moreel ... De Amsterdamse wethouder gebruikt het woord failliet. Is je maatschappij dan moreel failliet? Prima vraag.

De voorzitter: We zaten hier niet voor de mening.

De heer Van der Linden: Zo is het. Het is een mening van een Amsterdamse wethouder. De tweede vraag.

De heer Gorter: Wethouder, ik voel dat de die Dordtse wethouder dat een beetje deelt, maar dat is een constatering.

De heer Van der Linden: Dat is een constatering.

De heer Gorter: Hoe gaan we er in Dordrecht voor zorgen dat we van die 1 op 7 naar bijvoorbeeld 1 op 10 gaan?

De heer Van der Linden: Ik ga even een illusie nu alvast weer terugduwen. Ik heb niet de illusie dat wij van al die moeilijke staatjes ... Die 69 kinderen die een ton of meer kosten, daar kun je, eventjes zo hoor, geen geld halen. Ik heb ze niet allemaal in mijn hoofd, maar meestal zijn het mensen die hun leven lang echt veel zorg nodig hebben. Die allergeedkoopste werken weer zo. De goedkoopste kinderen, het helpt heel erg als je even een SoVa-training kan krijgen of even een beetje extra aandacht. Die middengroep zit natuurlijk ook cowboygedrag bij. Ik heb een leuk dingetje verzonnen. Daar ga ik lekker veel geld mee verdienen door vragen op te halen. Soms terecht, vaak niet. Maar wat ik eigenlijk zou willen, is dat we niet denken, mijn kind heeft een vlekje, het gaat even niet zo goed. Wat is er mis? Hup jeugdhulp. Maar dat we daar voorafgaand al twintig andere vragen hebben gesteld. Want je gaat natuurlijk ook naar voetbal misschien, of weet je wat, ga eens meer buitenspelen. Leg het scherm eens weg. Ga eens opvoeden, ook een hele goede. Of zorg ervoor dat je in ieder geval niet jouw problemen als ouder afwentelt op een kind. Dat zijn er nog maar 5. En er zijn er nog wel 20. En dan komt misschien Dordt Sociaal in beeld. Die gaat ook nog een stuk of 10 vragen stellen.

En ik zou het mooi vinden als helemaal aan het eind ook nog de gedachte is, we hebben nu alles bekeken, misschien is jeugdhulp iets. Dat zou mooi zijn. En dan ben ik ervan overtuigd, als je meer als samenleving gaat functioneren, meer als mens gaat functioneren, enzovoorts, dat de vraag naar jeugdhulp echt niet opdroogt. Die zal er zijn. Die blijft, maar niet meer 1 op 7, want dat kunnen we en willen we ook niet meer betalen. Nog een anekdote en dan stop ik. Ik heb een keer aan tafel gezeten ...

De heer Gorter: Ik wilde even reageren, voordat je met die anekdote begon.

De heer Van der Linden: Vorig jaar met een jeugdzorgaanbieder. En die zei, hoor eens, mijnheer de wethouder, tot twee jaar terug zou ik hebben gezegd, problemen, stuur meer geld, veel geld graag. Nu zou ik zeggen, hier heb je het weer terug. Ik heb geen mensen meer. En dan wordt hij interessant. Want dan heb je tien mensen op een wachtlijst, die heb je, en dan kun je er maar acht helpen. Welke acht ga je dan helpen en tegen welke twee zeg je nee, natuurlijk gaan we jou niet helpen met jeugdzorg, er zijn nog heel veel andere dingen. Dan wordt hij interessant.

De voorzitter: Stop.

De heer Van der Linden: Tot zover, voorzitter.

De voorzitter: Stop. Dames en heren, volgens mij was dit een mooie afronding en een mooie noodkreet van de wethouder. Maar wij hebben een raadsinformatiebrief hier vanavond liggen. Aan de hand daarvan is die presentatie gedaan en hebben we geprobeerd het gesprek te voeren. We hadden best wat tijd, maar dat is toch vrij ingewikkeld om iedereen een klein beetje aan het woord te kunnen laten. En als wij als raad een klein beetje willen sturen op die knoppen, wij willen daar wat mee of we hebben daar ideeën over en dat soort dingen, dan is het best wel teleurstellend om te lezen dat we in het eerste kwartaal een verordening krijgen die we dan wel of niet moeten goedkeuren. Mijn vraag is eigenlijk, is er misschien behoefte aan een soort tussenstap, wat we vanavond hebben gehoord, dat we dat kunnen laten zakken, dat we eventueel nog wat vragen kunnen stellen en dat we nog een extra avond inplannen? Ik bedoel, het is mijn idee. Het moet eigenlijk uit de commissie komen. Maar dat het een extra avond is, waarin we toch nog even het idee hebben dat we wel daadwerkelijk iets met die knoppen concreet kunnen meegeven. Want ik heb niet het idee dat we dat vanavond hebben gedaan.

De heer Gorter: Voorzitter, chapeau.

De heer Boogaard: Maar dat is dan een soort consultatiesessie, als opmaat naar de verordening?

De voorzitter: Als de griffie het zo wil noemen, we zijn tegenwoordig super bureaucratisch aan het worden, dan vind ik het allemaal prima. Consultatie als tussenoplossing naar de verordening. Ik wilde net zeggen, zullen we de mogelijkheid ook bieden om dat dan even te inventariseren van de week? Dat we daar allemaal eventjes op terug kunnen komen richting de griffie. Mevrouw Kruger.

Mevrouw Kruger: En dan zeker ook wat net mevrouw Stevens, mevrouw Inge, de buurvrouw zei, ook wat meer met criteria. Zodat we ook allemaal eens weten waar we het over hebben. En dat we eens een beetje dezelfde dingen denken, in plaats van de ene verstaat dit eronder, de ander dat, zo. Ik weet het ook niet helemaal goed, maar ik weet het wel.

De voorzitter: Mijnheer De Heer.

De heer De Heer: Korte aanvulling. Wat mij betreft mag het dan ook echt een scherpe consultatie zijn, zodat we echt tot de kern komen.

De voorzitter: Kunnen we het hiermee afronden? Mijnheer Blenman.

De heer Blenman: Het verzoek tot informatie van waar de grootste groei is, dat vind ik wel interessant. Meer data daarover, dat lijkt me wel mooi.

De voorzitter: Nou doet hij het ineens niet. Is ook nog mooi. Mevrouw Rietstap dan als allerlaatste.

Mevrouw Rietstap: De laatste vraag is eigenlijk, omdat ik een ander beeld heb over dat we niks aan de kosten van die 69 jongeren kunnen doen, hoe de wethouder zo precies weet dat we daar niks aan kunnen doen?

De voorzitter: Die nemen we mee. Maar daar gaan we op dit moment niet verder op in, want we sluiten nu af. Daar komen we op terug. Fijne avond allemaal.

4. Kennis nemen van het Vervolg plan van aanpak Kromhout-Kasperspad – Raadsvoorstel

Voorzitter: De heer Struijk
raadsgriffier: De heer Boogaard
Verslag: NotuBiz

Aanwezig:
Dhr. Ayverdi (DENK)
Mevr. Dijkstra (Gewoon Dordt)
Dhr. Gorter (Op Ons Eiland)
Mevr. De Groot (Beter voor Dordt)
Dhr. De Heer (ChristenUnie/SGP)
Mevr. De Heer (Forum voor Democratie)
Mevr. Van Herwijnen (Partij voor de Dieren)
Mevr. Kamphuis (SP)
Dhr. Klerk (CDA)
Mevr. Kruger (GroenLinks)
Mevr. Lammens-Oostdijk (VVD)
Dhr. Van der Net (VVD)
Mevr. Striebeck (VSP)

Dhr. Wringer (Beter voor Dordt)

Portefeuillehouders: wethouder M. Merx

Overige aanwezigen: mevr. Karsten, dhr. Noordam, dhr. Van Diejen, mevr. De Groot, mevr. De Jong, mevr. Schreutelkamp

De voorzitter: Wij zijn hier bijeen om te spreken over het raadsvoorstel Vervolg plan van aanpak Kromhout-Kasperspad. Ik heet hartelijk welkom, zoals gebruikelijk de raads- en commissieleden, wethouder Merx, die zit achterin namens het college, we hebben twee sprekers, die zitten hier en die gaan zichzelf zo meteen voorstellen. Dan weet u gelijk wie is. We hebben ook wat mensen van de ambtelijke ondersteuning, maar dat lijkt me beter dat ik die straks ook zichzelf eventjes laten voorstellen. En dan denk ik dat ik ongeveer de meesten gehad heb. Dan heet ik uiteraard ook welkom de belangstellenden hier fysiek aanwezig of thuis. En zoals gebruikelijk bij ons doen we even een voorstelrondje. En ik ga aan de linkerkant beginnen, bij de gasten. Dat is jammer. Als u even de microfoon aan wil zetten, één voor één uw naam wil noemen en dan de microfoon weer uit, want anders gaat het allemaal rondzingen.

Mevrouw Karsten: Mirjam Karsten.

De heer Noordam: Joost Noordam.

Mevrouw M. de Groot: Megan de Groot, Beter voor Dordt.

De heer Wringer: Jan-Willem Wringer, Beter voor Dordt.

Mevrouw Van Herwijnen: Irma van Herwijnen, Partij voor de Dieren.

De heer Klerk: Albert Klerk, CDA.

De heer Ayverdi: Emin Ayverdi, DENK Dordrecht.

Mevrouw Kamphuis: Meta Kamphuis, SP Dordrecht.

Mevrouw De Heer: Betsie de Heer, Forum voor Democratie.

De heer Gorter: Wouter Gorter, Op Ons Eiland.

Mevrouw Dijkstra: Marjanne Dijkstra, Gewoon Dordt.

Mevrouw Striebeck: Bernadette Striebeck, VSP.

De heer Van der Net: John van der Net, voor de Dordtse VVD.

De heer De Heer: Robert de Heer, ChristenUnie/SGP.

Mevrouw Kruger: Kitty Kruger, GroenLinks Dordrecht.

Mevrouw Lammens-Oostdijk: Jeanine Lammens, Dordtse VVD.

De heer Boogaard: André Boogaard, commissiegriffier.

De voorzitter: En mijn naam is Leen Struijk. En ik ben vanavond voorzitter. Korte toelichting, de reden van deze vergadering. Het college heeft de afgelopen vier jaar uitvoering gegeven aan het plan van aanpak Leefbaarheid Kromhout-Kasperspad. Die aanpak is geëvalueerd. En het college doet voorstellen voor het vervolg. Vanavond is daarom een beeldvormende bespreking gepland van het raadsvoorstel over dat vervolg, waarbij onderzoeksbureau Het Onderzoekshuis een technische toelichting, middels een presentatie, geeft. Dat gaat u straks krijgen. Het Actiecomité Kromhout-Kasperspad en de beheergroep hebben een brief gestuurd, met het verzoek om deze te betrekken bij het dossier. En die brieven heeft u kunnen lezen, want die zitten er inderdaad bij. Verder kunt u bij deze bespreking ook betrekken de beantwoording door het college van de artikel 40-vragen die de VVD over de overlast Kromhout-Kasperspad heeft gesteld. Ook die beantwoording vindt u toegevoegd. Misschien ten overvloede eventjes, om straks ook de bespreking een beetje te stroomlijnen, we gaan het eigenlijk niet hebben over bijvoorbeeld een gebruikersruimte. En ik zag gisteren ook nog een mail voorbijkomen, even kijken hoor, op verzoek van de buurtbewoners. En die hebben het dan over differentiatie van opvanglocaties. Sommigen hebben het misschien gelezen, sommigen nog niet, maar daar gaan we het nu gewoon nog eventjes niet over hebben. Mevrouw Kruger, bent u ook gerustgesteld, want daar was u bang voor, denk ik of niet? Jammer dan. Bent u aan het verkeerde adres vanavond. Ik ga het woord geven aan de sprekers. Wilt u beginnen?

Mevrouw Karsten: Dat is prima.

De voorzitter: Dan geef ik het woord aan mevrouw Karsten. En ik geef u vijf minuten precies. En ik ben streng. Succes.

Mevrouw Karsten: Ik heb geoefend thuis. Geachte aanwezigen, ik ben Mirjam Karsten. En ik spreek hier namens de bewoners die deelnemen in de beheergroep Kasperspad-Kromhout en die betrokken zijn geweest bij de verschillende fases van het plan van aanpak. Bij de start in 2021 van het Bewonersplatform De Buurtplu hebben we elkaar de vraag gesteld wat het wonen in ons vierkant Kromhout-Kasperspad en alle dwarswegen fijn maakt? Dat was een hele fijne en mooie opsomming. Het ligt centraal, het ligt vlak bij het park, het centrum, bij cultuur, scholen en station, mensen groeten je op straat en nog veel meer. Het zijn de redenen waardoor al generaties buurtbewoners actief zijn op verschillende manieren in deze buurt. Ook ik woon al ruim twintig jaar in het Kasperspad. Steeds heb ik andere bewoners gezien die zich actief inzetten om met elkaar het goed te hebben in de buurt. Halloweenochtten, spelletjesmiddagen in de speeltuin en ook met het aankaarten van de zaken die niet goed lopen in de wijk bij gemeente, woningbouwcorporatie en de organisaties Yulius en het Leger des Heils. Een jaar of wat geleden ben ik ingestapt in de beheergroep. Een overleg gestart op initiatief van bewoners, met een afvaardiging van gemeente, wijkorganisaties en bewoners natuurlijk. Op deze manier met elkaar in gesprek over de thema's in de wijk en met elkaar in onderlinge samenwerking te kijken wat er verbeterd kan worden.

Het vormen van de beheergroep is daarmee een doorontwikkeling op wat andere bewoners voor ons al deden. En aandacht voor die samenwerking is heel hard nodig. In twee recent door ons en het Leger des Heils georganiseerde dialoogsessies over samenwonen in de wijk waren bewoners aanwezig die nog maar net, minder dan een jaar, maar ook al heel lang woonden in het gebied, denk aan veertig jaar. Hierdoor ervaren we met elkaar hoe al generaties lang er gezocht wordt naar een goede samenwerking met de wijkorganisaties en met de gemeente. Er wordt verzucht, omdat het lijkt alsof hetzelfde gesprek steeds opnieuw gevoerd lijkt te moeten worden. Het maakt moe en ontevreden. We snappen heel goed dat een paar jaar geleden het Actiecomité met gestrekt been erin is gegaan. Stop ermee om in deze buurt zonder overleg, inspraak en onze instemming grote plannen met veel consequenties zomaar te starten. In onze brief, die u ook heeft gekregen, illustreren we met voorbeelden hoe weinig duurzaam het is als de samenwerking blijft bestaan uit een top-down beweging, waardoor bewoners steeds moeten knokken om baas over eigen wijk te blijven. Het is zuur dat terugblikkend over het plan van aanpak gezegd wordt dat het onder hoge druk tot stand is gekomen en we ook als bewoners het gevoel hebben dat een enorme bak met geld verdampt lijkt te zijn in deze stoomketel. Wat zou er gebeurd zijn als wij als constante factor in de buurt anders aan tafel hadden kunnen zitten? Want hoe zijn wij verder gegaan afgelopen jaren? Ik geef een paar voorbeelden. Het is ons gelukt om afgelopen jaar De Buurtplu groepsapp te laten groeien van zeven personen naar nu bijna zeventig buurtbewoners. Als bewoners informeren we elkaar, delen leuke en minder leuke zaken en stellen kleine en grote vragen. Het is gelukt om twee keer al met elkaar een goed bezochte buurtmaaltijd te organiseren in de Vlindertuin. Het is gelukt dat een groot aantal bewoners met hulp van de Verbindingskamer een superleuke en gezellige buurtbarbecue heeft georganiseerd in de speeltuin. We prikken alweer twee jaar elke vrijdagochtend met een wisselende groep van bewoners, aangevuld met tijdelijke bewoners en werkers van het Leger des Heils, de buurt schoon. En in de Vlindertuin kijken we naar een goede, stevige muur, die met plan van aanpak gelden is neergezet, die flink wat jaren mee kan. Niet helemaal zoals ze dat wilden als bewoners, want die hardnekkige bureaucratie. En groeien wij als bewoners in hoe wij willen zijn in de buurt. De buurt is van ons. Wij wonen er. Het is de hoogste tijd dat we als partner gezien gaan worden, als het gaat om zaken die invloed hebben op ons wonen en leven in de wijk. We willen niet meer meedoen aan schijnparticipatie. We willen samenwerken en samen sturen op een volwassen manier. We hebben afgelopen jaren laten zien dat er ontzettend veel denk- en doekracht in ons vierkant zit en zien dat steeds meer buurtbewoners aanhaken met verschillende achtergronden en talenten. Maar dan nu terug naar het raadsvoorstel. Als het gaat om de keus om wel of niet te verlengen, willen we nadrukkelijk zeggen dat we het wenselijk vinden om te verlengen. Er zijn veel situaties opgepakt afgelopen jaren, maar nog niet met een blijvend effect. Wij zouden ook graag zien dat in de verlengde periode het voorwaarde is dat bewoners anders positie krijgen aan tafel. Meebepalen hoe resterend geld wordt besteed, met het oog op blijvend effect. Wij willen jullie ook vragen om hier voorwaarden voor te bepalen, zodat dit mogelijk wordt. Zodat op die manier het ook een plan van ons kan worden. Dank.

De voorzitter: Dank u wel. En het oefenen, mevrouw Karsten, heeft geholpen. Keurig op tijd. Mijnheer Noordam, en het zou heel mooi zijn als u vooral aanvullende opmerkingen ook nog heeft. Ik ben heel benieuwd. Nee hoor, maar twee keer hetzelfde dat ..

De heer Noordam: Geachte commissie, ik ben Joost Noordam en spreek in als een buurtbewoner die deelneemt ook in de beheergroep. Vanavond staat het onderwerp, het plan van aanpak en de evaluatie van Kromhout-Kasperspad op de agenda. Wij hebben natuurlijk, net als deze commissie, het plan van aanpak en de evaluatie uitvoerig bestudeerd. En natuurlijk heeft deze commissie, net als wij, gezien dat de eindconclusie van de evaluatie behoorlijk afwijkt van wat er in het rapport zelf staat. In onze schriftelijke reactie hebben we al aangegeven wat de verschillen zijn. Die ga ik nu ook niet herhalen. Dat was het verzoek ook. Wel moeten we opmerken dat het plan van aanpak afliep afgelopen december. Nu zijn we halverwege januari, voordat er gesproken wordt over een verlenging van een half jaar. Deze verlenging hebben we zelf als bewoners voorgesteld. Daarnaast, we hebben ook een Omgevingsvisie Centrum en 19e-eeuwse Schil. Een punt uit die visie ga ik wel benoemen. En die visie legt de nadruk op een aantrekkelijke, veilige en leefbare binnenstad en 19e-eeuwse Schil. Overlast en vervuiling mogen de leefbaarheid niet aantasten, ook niet in drukke stedelijke gebieden, zoals het Kromhout. De komende jaren wordt er voorzien dat er een flinke toename zal zijn van mensen die dakloos worden. Dit zal nog veel meer druk gaan geven op onze wijk. Daarnaast zien we ook een toename van het aantal vage panden in onze buurt. Er is veel illegale bewoning en daarbij behorende overlast, zoals vuildumping op straat. Drugsdealers en drugsgebruikers zijn inmiddels een normaal fenomeen geworden in onze wijk. We vinden het verschrikkelijk dat de speeltuin niet een veilige omgeving kan zijn voor kinderen, door dit gebeuren. Ook zijn er regelmatig gewelddadige conflicten in de wijk, confrontaties. De handhaving en politie zijn al overbelast. En hier zal nog meer druk op komen. Wij denken dat meer inzet van handhaving en politie uiteindelijk niks gaat oplossen. Verder is er ook een meldingsmoeheid bij de bewoners. Er wordt continu tegen bewoners gezegd dat je moet melden. Maar als je dan als voorbeeld een melding doet over een verward persoon en je krijgt dan na twee dagen een melding terug dat die persoon niet aangetroffen is, dat werkt niet motiverend om weer te melden. En dan krijgen we weer te horen dat de overlast in de wijk blijkbaar wel meevalt als je naar het aantal meldingen kijkt. Afgelopen vier jaar is er een bedrag van een miljoen euro uitgegeven aan het plan van aanpak. Als je nu kijkt wat er bereikt is met dat geld, dan word je er wel droevig van. Er is veel inzet geweest van onze speciale wijkregisseur, Steven Wierckx. En daar zijn we wel dankbaar voor geweest. Want we denken, als hij er niet geweest was, dat de buurt nog veel verder achteruitgegaan was. Nu zijn we, denken we, ongeveer gelijk gebleven. Alle inzet die er geweest is, is van korte duur termijn geweest. We hebben borden in de wijk gekregen met een samenscholingsverbod. Ook zijn er borden geplaatst met alcoholverbod. Dat is met de beste bedoelingen geweest, maar als wijk zitten we niet te wachten op deze borden. We willen een wijk worden, zoals elke andere wijk in Dordrecht, waar het fijn wonen is, met veel groen en mooie contacten met bewoners. Wat willen wij wel als bewoners? Oplossingen gebaseerd op lange termijn. Dat het OCD-onderzoek nog enkele jaren voortgezet wordt. Dat er volop ingezet wordt op vage panden. Aanpak drugsgebruik en drugshandel.

En dat wij als buurtbewoners niet alleen gehoord worden, maar ook daadwerkelijk betrokken worden. En dat de gemeente daadkracht toont en doet wat ze beloven. En ook dat alle visies die er al zijn geen visioenen moeten blijken te zijn. En dat wij als bewoners meebeslissen over de gelden die nu nog beschikbaar zijn voor onze wijk. Ik wil u bedanken voor het aanhoren en hoop dat de gemeente aan de slag gaat met onze wensen.

De voorzitter: Mijnheer Noordam, hartelijk dank voor uw inspraakbijdrage. En ook u keurig binnen de tijd. En ik zie dat de eerste al popelt om vragen te stellen. En die krijgt zo meteen ook het woord. Ik vind het fijn als degenen die vragen hebben zo meteen ook eventjes duidelijk aangeven aan wie ze de vraag hebben. Dat maakt het wat makkelijk. En dan even aan de sprekers, als u een vraag gaat beantwoorden, dan drukt even op het knopje. En als u klaar bent met het antwoord weer eventjes uit doen, anders dan krijgen we hier een galm. Mijnheer Van der Net, u heeft een vraag en misschien wel twee.

De heer Van der Net: In ieder geval, ik probeer altijd een samenvatting te zoeken in beide verhalen. En wat ik hoor, is in ieder geval het belangrijkste ervan dat jullie denken dat het plan van aanpak moet worden doorgezet, maar dat jullie meer betrokken worden uiteindelijk ook bij wat er gebeurt in de buurt om dat te bestrijden natuurlijk wat daar speelt. Dat weet ik heel goed. Is dat een goede samenvatting van de belangrijkste punten?

De heer Noordam: Dat is zeker een goede samenvatting. We willen ook graag, als er iets bedacht wordt, dat we ook mee kunnen denken met wat er bedacht moet gaan worden voor de wijk. En niet dat er al iets bedacht is, dat we dan mee aan tafel kunnen schuiven om dat tot misschien een eindoplossing te brengen. We willen vooraf gekend en gehoord worden.

De voorzitter: Dank u wel. Mijnheer Van der Net, voldoende? Mevrouw Kruger, u heeft een vraag voor?

Mevrouw Kruger: Degene die het antwoord weet.

De voorzitter: Dan mogen ze dat zelf uitvechten.

Mevrouw Kruger: Het gaat mij er even ... Want de heer Van der Net vroeg net over ... Nou ben ik het kwijt. De inspraak en dat u zegt ook, ik wil van tevoren ... We willen tegelijk aanschuiven, niet achteraf ja of nee kunnen zeggen of nog een beetje een zienswijze kunnen geven. Maar heeft u het idee dat de gemeente duidelijk heeft welke problemen er spelen? U heeft net een aantal dingen genoemd, maar is dat naar uw idee duidelijk dat daaraan gewerkt wordt?

De voorzitter: Mevrouw Karsten.

Mevrouw Karsten: Ik denk dat er wel goed zicht is op welke problemen er spelen. Maar ik denk dat de gemeente niet goed doordrongen is nog van hoe dat is vanuit het perspectief van bewoners. En dat maakt ook dat het woord betrokken, hadden we het even over ... Ik denk dat wij eigenlijk gewoon partner willen zijn. Met elkaar naar die wijk kijken en samen sturend op wat er nodig is. En niet alleen betrokken worden als de gemeente denkt, laten we die bewoners eens vragen hoe zij daarover nadenken?

Mevrouw Kruger: Mag ik nog kort even iets vragen?

De voorzitter: En korte vervolgvraag.

Mevrouw Kruger: U voelt zich eigenlijk, als ik het goed begrijp, niet gehoord en niet gezien, terwijl u heeft het idee, de problemen worden wel gezien of in ieder geval de illegale panden, dat zal men weten. Maar als bewoner, u voelt zich niet gehoord en niet gezien?

Mevrouw Karsten: Ik denk dat het voor een gemeente moeilijk is om in te leven hoe het is als bewoner. En als je dan een bewoner niet constant aan tafel hebt, en in welke vorm, daar moet je met elkaar het over hebben, dan krijg je dat een gemeente gaat nadenken voor een bewoner. Ik denk dat iedereen, zoals jullie hier zitten, dat kent in je eigen woonsituatie. Wij kennen het in ieder geval heel erg goed. En daarom is het ook dat wij gewoon aan tafel willen zitten.

De voorzitter: Dank u wel. Voldoende, mevrouw Kruger? Dan ga ik naar mijnheer De Heer.

De heer De Heer: Voorzitter, een vraag aan de heer Noordam. Ik denk dat ik hem hoorde zeggen dat hij zelf niet heel veel verbetering heeft gezien, of in het meest gunstige geval dat het gelijk is gebleven. Tegelijkertijd denk ik vanuit het rapport te zien dat er een verbetering is in de cijfers, ook deels gebaseerd op het OCD-onderzoek, waar mijnheer Noordam wel van zegt, laten we dat doorzetten. Ik zoek even naar waar dan de toegevoegde waarde voor hem zit in het doorzetten van dat OCD-onderzoek. Want hoe schatten we dat dan vervolgens op waarde?

De heer Noordam: Doorzetten? Ik bedoel misschien niet het OCD-onderzoek, maar het plan van aanpak nog met een half jaar. Maar dat willen we bewust, dat het doorgezet wordt. Want als wij niet achter de voortzetting plan van aanpak staan, dan gaan we terug naar de normale manier zoals elke wijk in Dordrecht in de reguliere gang. En dan hebben we helemaal niks meer te vertellen.

De voorzitter: Minder te vertellen. De vervolgvraag, mijnheer De Heer?

De heer De Heer: Dat is even om te dubbelchecken. Het niet per se uw verzoek, laten we dat OCD-onderzoek de komende jaren doorzetten, of wel?

De voorzitter: Mevrouw Karsten.

Mevrouw Karsten: Dat is wel ons verzoek ook. We hebben ook bewust als bewoners ... Samen weten we allebei wat we zeggen. We hebben samen als bewoners van de beheergroep invloed geprobeerd te hebben op de type vragen van het OCD-onderzoek, omdat we daar steeds beter van zagen dat het niet de informatie ophaalde die je wilde hebben. Ook dat bijvoorbeeld per huishouden maar één iemand vragen mag beantwoorden, terwijl, ik noem maar wat, mijn buurman heeft twee volwassen dochters en die maken hele andere dingen mee dan de buurman. En dat soort type informatie moet ook meegenomen worden. En dan krijg je veel beter een echt breed beeld.

De voorzitter: Dank u wel. Mijnheer Gorter en mevrouw Striebeck, ik heb u ook gezien. U bent de volgende.

De heer Gorter: Ik ben de volgende of ben ik nu?

De voorzitter: U was iets eerder dan mevrouw Striebeck.

De heer Gorter: U ging zo snel. In de brief die wij gehad hebben van de gemeente, en ik stel hem even aan mevrouw ... Als ik u goed beluister dan zegt u eigenlijk, wij worden niet gehoord door de gemeente. Als ik deze brief lees, dan staat daar iets anders. Er staat dat de gemeente wel nadrukkelijk samenwerkt met partners uit de wijk, waaronder het Leger des Heils, bewoners en de gemeente zelf. En dat er heel veel activiteiten en input wordt opgehaald en uiteindelijk in het plan van aanpak worden gestopt. Wie heeft nu gelijk hier?

De voorzitter: Mevrouw Karsten, kunt u daar antwoord op geven?

Mevrouw Karsten: En heeft u het dan over het evaluatierapport of de brief die wij geschreven hebben?

De heer Gorter: Nee, de brief die wij gekregen hebben van de portefeuillehouder. Daar staat op bladzijde 2 ... Dat begint met, om de leefbaarheid in het gebied te verbeteren. En dat eindigt met, gelijkwaardige deelnemers. Als ik dat stukje lees en ik hoor uw verhaal, dan staan die lijnrecht tegenover elkaar. Dan vraag ik me af, wie van de twee heeft gelijk?

De voorzitter: Mevrouw Karsten.

De heer Gorter: Of zit het ergens in het midden?

Mevrouw Karsten: Wij hebben natuurlijk gelijk.

De voorzitter: Ik had niet anders verwacht.

Mevrouw Karsten: Met de jaren groeien wij, dat zei ik ook net, heel erg in een stukje bewustzijn van, hoe zitten wij nu aan tafel in dit verhaal? Ik bedoel, wij zien ook dat partijen tijd vrijmaken om bijvoorbeeld structureel in de avond met elkaar te zitten in een beheergroep construct. Toch merken we gewoon nog steeds dat keuzes die gemaakt worden, dat we die geïnformeerd krijgen.

Die krijgen we, ik noem maar wat, door de inzet van SUS-wachten. Dat hebben we in onze brief bijvoorbeeld ook genoemd als voorbeeld. Daar hebben wij heel nadrukkelijk op aangegeven, wij zien daar volstrekt 0,0, geen waarde van. Beter gezegd, nog heel veel feedback ook over wat we wel zien gebeuren en wat zelfs ongewenst is. Vervolgens zijn er weer nieuwe SUS-wachten. En dat is een typisch voorbeeld van dat we zeggen, wat gebeurt er met onze informatie en wat wij zien en wat wij ervaren? We zitten aan tafel, maar wij vinden niet dat het hetzelfde is als goed samenwerken en samen sturing. Misschien vanaf de kant van de gemeente voelt dat zo, maar vanuit onze kant voelt dat niet zo. En goede samenwerking moet van beide kanten goed voelen.

De voorzitter: Mijnheer Gorter, u heeft nog een vervolgvraag, zie ik.

De heer Gorter: Dus staat u lijnrecht tegenover de bewering die de wethouder in de brief schrijft die wij ontvangen hebben.

De voorzitter: Mag kort.

Mevrouw Karsten: Wij zien dat er veel inzet is gepleegd. Dat zien we wel. Als het gaat om goede samenwerking, dan hebben wij daar een andere opvatting over.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Striebeck.

Mevrouw Striebeck: Ik hoor dat u het plan van aanpak wil voortzetten. Maar dan wilt u dat natuurlijk wel met alle punten die u aan heeft gegeven? Dat is duidelijk, dat zou dan daar duidelijk bij betrokken moeten worden.

De voorzitter: Er wordt driftig geknikt. Antwoord is ja. Mevrouw Kruger en daarna mevrouw De Groot.

Mevrouw Kruger: Dank u wel. Ik sla even aan op die SUS-wachten, want dat is zo'n ... Dat helpt, zeggen ze dan. Maar u zegt, wij vinden het niet van een toegevoegde waarde. En waarop baseert u dat, dat het niet van toegevoegde waarde is?

De voorzitter: De heer Noordam.

De heer Noordam: We noemden ze weleens kort gek weg SUF-wachten. Maar even erbuiten dan. Wij zagen ze wel rondlopen in de wijk, maar we kregen nooit geen terugkoppeling van wat de taak was wat ze deden in de wijk en wat de toegevoegde waarde is. Ze hadden wel bepaalde punten die ze moesten aflopen. Misschien heeft het op bepaalde mensen effect als ze er rondlopen, maar wij zagen daar geen toegevoegde waarde in. We willen liever iets structureels.

De voorzitter: Mevrouw De Groot.

Mevrouw M. de Groot: Dank u wel, voorzitter. Ik ging eigenlijk een beetje aan op wat mevrouw net zei over dat de samenwerking niet goed voelt vanuit de bewoners met de gemeente. Maar ik vraag mij dan af wat voor u de beste situatie zou zijn qua die samenwerking? Hoe ziet u die samenwerking voor zich om dit plan aan te pakken?

De voorzitter: Mevrouw Karsten.

Mevrouw Karsten: We hebben nu afgelopen twee maanden met de evaluatie ... Hebben we met de informatie ... Zien we steeds beter hoeveel geld ermee gemoeid is. Hoeveel geld er nu nog over is. En we zien ook dat een aantal onderwerpen, ook in de brief die mee is gestuurd, dat de gelden wel geormerkt zijn voor onze wijk. Maar we hebben helemaal niet het gevoel dat we daar echt invloed op hebben. We hebben wel die thema's geagendeerd, maar het blijft een beetje onduidelijk, hoe zit dat precies met het geld? Als het gaat om wat wij willen aan gewenste situatie, en dat hebben we ook al voorbesproken met de wijkregisseurs, die weten dat ook al van ons, de nieuwe wijkregisseurs, als er nog vijf ton over is, dan vinden we gewoon dat we met elkaar daar een plan voor moeten maken waar het naartoe moet gaan.

De voorzitter: Helder?

Mevrouw Karsten: Een stukje samen sturing eigenlijk.

De voorzitter: Is goed zo? Mijnheer Klerk.

De heer Klerk: Dank u wel, voorzitter. Ik heb twee vragen die wel met elkaar te maken hebben. De eerste hoorde ik mevrouw Karsten zeggen. U had het over een enorme bak geld die is verdampt in de stoomketel. Is dat dan het gevolg van, wat u ook aanhaalde, de top-downbenadering? Dat er te veel over de wijk werd besloten in plaats van dat u een volwaardig gesprekspartner was? Is dat wat ik proef? En dat is eigenlijk ook de tweede vraag. Ik hoor u ook beiden zeggen, de verlenging is wenselijk, maar wel meer als volwaardige gesprekspartner aan tafel zitten. Klopt het? Begrijp ik dat goed?

De voorzitter: Mevrouw Karsten, die 4 miljoen die verdampt is nog even wat verduidelijking. En hoe ziet u dan de verlenging? 4 miljoen. 1 miljoen.

Mevrouw Karsten: Ik hoop 1 miljoen.

De voorzitter: Maakt niet zoveel uit.

Mevrouw Karsten: Wat er afgelopen jaar is gebeurd, er zijn veel dingen ook acuut opgepakt. Er waren ook gewoon acute situaties. Daar moest ook acuut op gehandeld worden. Alleen je hoopt natuurlijk, als zo'n plan van aanpak er is, dat je dat vele geld ook zo inzet dat je blijvend effect houdt. Dat is er gewoon niet nu. Die muur staat voorlopig wel even. Maar verder is er eigenlijk heel weinig veranderd als het gaat om een blijvende andere situatie. Eigenlijk is het nu precies zoals vier jaar geleden. Er is wel heel veel gebeurd, maar het is niet duurzaam

De voorzitter: Duidelijk, denk ik. Mijnheer De Heer.

De heer De Heer: Voorzitter, een vraag over die aandachtsregisseur, die hier is geweest en in het voorstel, zoals we het nu hebben, ook zou komen te vervallen.

Tegelijkertijd lees ik ook in het rapport, op pagina 71, dat er een zorg is bij professionals dat de wijk terug zou kunnen vallen in problematiek als er geen centrale regie, bijvoorbeeld via die aandachtsregisseur is. Ik ben even benieuwd naar de reflectie van de bewoners op die aandachtsregisseur en hoe hun het inschatten? Zijn er risico's wanneer hij inderdaad straks niet meer aanwezig is? En jullie kijk daarop.

De voorzitter: Je keek naar mijnheer Noordam.

De heer Noordam: We zijn uiteraard heel blij geweest met de aandachtsregisseur. Maar die heeft natuurlijk voor een bepaalde periode een rol moeten spelen. En dat was aanpakken van de problematiek in de wijk. Die is eigenlijk op de korte termijn gaan werken. Wat we nu wel vooral moeten, is dat we het gaan inbedden in een lange termijn. Ik kan er best mee leven dat dat weer terugkomt. Of tenminste ik niet, maar de wijk kan ermee leven als het weer terugkomt bij de normale wijkregisseur. Want we hebben er inmiddels een tweede bij gekregen, om dat een klein beetje te verdelen. En ik denk dat dat beter is. Wat we ook een beetje hebben moeten constateren, of wij denken dat vooral, is dat er toch een buitenstaander was die intern ook tegen de organisatie opliep, omdat een langere termijnvisie lastig op te zetten was.

De voorzitter: Mevrouw Kamphuis en dan ... Mijnheer De Heer nog een vraag?

De heer De Heer: Ja, korte vraag.

De voorzitter: En dan mevrouw Kamphuis. En dan wil ik eigenlijk afronden, want er is ook nog een presentatie.

De heer De Heer: Kort even de check. Omdat het gaat over die langetermijnvisie, denk ik ook te begrijpen dat u zegt dat die langetermijnvisie misschien beter dan geborgd zou zijn bij de gewone wijkregisseurs die nu erbij komen?

De heer Noordam: Als ze ook lang genoeg bij de gemeente blijven werken, dan gaat het misschien wel goed werken.

De voorzitter: Mevrouw Kamphuis.

Mevrouw Kamphuis: Ten eerste, dank u wel voor het inspreken, beiden. Dan wil ik via de voorzitter vragen aan mevrouw, het is van korte duur die plannen, welke plannen heeft u in gedachten wat ter verbetering van de wijk kan worden gemaakt?

De voorzitter: Heeft u zelf verbeterplannen?

Mevrouw Karsten: Een van de dingen die wij afgelopen jaren ontdekt hebben, is bijvoorbeeld dat de speeltuin is echt het hart van het vierkant. Iedereen die bij ons woont, sommige mensen wonen er echt al heel lang, die heeft iets met die speeltuin, als kind, als ouder of whatever. En daar komen ook weer nieuwe woningen. Dat krijgt ook weer een andere functie. Wat wij heel graag willen, A, dat het geld wat nu gezegd ook al is, dat gaat naar die speeltuin toe, dat dat echt ook, ook als het pas over twee jaar kan, naar die speeltuin kan.

En wat we heel graag willen, dat bijvoorbeeld zo'n voorbeeld echt met mandaat en voorwaarden vanuit jullie, dat we ook echt gewoon hele duidelijke kaders kunnen krijgen als wijk met de partners, zoveel geld is er beschikbaar, dit moet er, dit mag er. En dat we dan echt met de wijk, met de bewoners en de organisaties samen kunnen kijken, wat gaat toevoegen en wanneer wordt dit echt een prachtige plek voor iedereen?

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Kruger, u keek zo teleurgesteld. Stel uw vraag nog maar even.

Mevrouw Kruger: Fijn. Dank u wel. De Buurtkamer is toch ook de plek waar de politiepost zit? Dat is de Buurtkamer? Want ik heb begrepen toen ook dat de politiepost daar juist werd gesitueerd, zodat het makkelijk was voor de buurt om daar terecht te komen. Heeft u die ervaring ook dat er voldoende aanwezigheid is van politie in die post, zodat dat daadwerkelijk die uitwerking heeft?

De voorzitter: Mijnheer Noordam.

De heer Noordam: We zien zeker dat de politie daar regelmatig zit. Dat zal ook wel een goede uitwerking hebben. Maar een combi tussen politiepost en een Buurtkamer is toch wel wat gevoelig. Want wij proberen ook mensen te betrekken uit de buurt in de Buurtkamer. En de inloop naar de Buurtkamer is erg matig.

De voorzitter: Een vervolgvraag.

Mevrouw Kruger: Voorzitter, u denkt dan ... Mijnheer, u ...

De voorzitter: Mijnheer Noordam.

Mevrouw Kruger: Mijnheer Noordam denkt dan dat dat vooral ook komt door de combinatie met de politie, dat mensen dan denken, daar ga ik niet heen, want ...

De heer Noordam: Dat is een vermoeden. In de Buurtkamer is er ook een financieel spreekuur. Dat is voor mensen die echt hulp nodig hebben. Die hebben natuurlijk veel meer complexe problemen. Die komen daar ook niet binnen, naast een politiebureau.

De voorzitter: Dank u wel, in ieder geval voor het inspreken en het beantwoorden van de vragen. Ik denk, heel waardevol. Het tweede deel van deze avond, van dit programma, dan ga ik, nadat ik u bedankt heb, het woord geven aan in ieder geval de heer Van Diejen voor een korte introductie. En dan zou ik mijnheer Van Diejen willen vragen om hier plaats te nemen. Schuift u maar gewoon twee stoeltjes op. Dat moet denk ik wel kunnen. Mevrouw De Groot van het Onderzoekshuis wil een presentatie geven. En die kan misschien op de stoel van mevrouw Stolk. Als die dan eventjes een stoeltje opschuift, mevrouw Stolk. Want een presentatie geven daar vandaan ... Staat er nog een stoel naast? Dat is helemaal prima. Als ze maar een microfoon heeft, of komt er een loopmicrofoon? En heb ik nog een vraag, mevrouw De Jong, zit die hier ook al? Daar is hij al aan het appen. Dat wordt al geregeld. We hebben een griffier. Kom op. Mevrouw De Jong, zit die ... Wel fijn als u denk ik ook eventjes gewoon erbij komt zitten.

En dan gaat u gewoon maar eventjes daar ... Want het zou zomaar kunnen dat u misschien ook ... Neem maar een bordje ambtelijke ondersteuning. Zullen we even wachten tot Clark ... Is hij al gereed, Clark? Die mag daar, denk ik. Toch hier? Doe jij het met behulp van die presentatie? Clark toch even ... Sorry voor de overlast, maar is wel goed voor je conditie. Voor degenen die het niet helemaal gevolgd hebben, in ieder geval, dit is de heer Van Diejen. Achteraan zit mevrouw De Groot van het Onderzoekshuis. En mevrouw De Jong van de ambtelijke ondersteuning heeft ook plaatsgenomen. En wie weet is daar straks ook nog een vraag voor. De heer Van Diejen gaat een korte introductie geven. Mevrouw De Groot gaat een presentatie houden. En uiteraard is daarna weer er gelegenheid voor het stellen van verduidelijkende technische vragen. Mijnheer Van Diejen.

De heer Van Diejen: Dank u wel. Goedenavond, mijn naam is de heer Van Diejen. En mijn collega en ik zijn hier vandaag, Lena de Jong, voor de ambtelijke ondersteuning. En wij ... Tenminste, ik geef even een korte terugblik in wat er de afgelopen paar jaar is gebeurd. Op 17 februari is inderdaad het definitieve plan van aanpak vastgesteld. En daarbij is ook de al benoemde aandachtsregisseur aangesteld, die daar de afgelopen jaren hard aan heeft getrokken. Ooit in het plan van aanpak was er een uitgangspunt, dat was meer, beter en anders, waarbij we meer en beter van de dingen wilden die goed gingen en anders van de dingen die nog niet goed gingen. En daarbij werd vastgehouden aan de stadsbrede beleidskaders, zoals die waren vastgesteld, zoals de visie Van opvang naar wonen en het Integraal Veiligheidsplan. En daarnaast moest er in het gebied specifieke aandacht zijn door bepaalde voorzieningen die in de wijk zaten. Denk aan de opvang en andere zaken. Vervolgens hebben we de afgelopen paar jaar een aantal zaken opgepakt in het gebied. We hebben ingezet op het verbeteren van veiligheid. Er is ook een persoonsgerichte aanpak geweest op overlastgevers. Er werd daarnet al gesproken over verschillende zaken rondom vastgoed. En daar zijn ook wat zaken opgepakt, zoals bijvoorbeeld de Buurtkamer. En daarnaast zijn er afvalcoaches geweest voor de aanpak schone wijk, SUS-wachten, een paar wijkhandhavers, enzovoorts. Dit is geen uitputtende lijst. En daarna kwam het voorstel hoe we dan verder moesten. En daarin hebben we eigenlijk met elkaar geconstateerd dat de wijk niet losgelaten kan worden. Dat er nog genoeg te doen is. Het programma komt officieel wel ten einde, hoewel we inderdaad voorstellen om dat tijdelijk te verlengen. En dat is eigenlijk vooral om de langdurige aandacht voor het gebied vast te stellen. Waarbij we inderdaad met bewoners en partners willen werken aan die langetermijnvisie, waar vraag naar is en die wij zelf eigenlijk ook als broodnodig zien. En daarnaast zijn we op het moment bezig met het versterken van de persoonsgerichte aanpak, omdat we hebben gemerkt dat de huidige aanpak bij een deel van de overlastgevers nog niet afdoende is. Aan het einde van de aanpak hebben we het Onderzoekshuis gevraagd om te evalueren wat er goed is gegaan, beter had gekund, misschien gewoon ook niet goed is gegaan. En wij scharen ons achter de conclusies die het Onderzoekshuis in het rapport heeft aangegeven. En daarbij wil ik het eigenlijk ook laten al en vooral het Onderzoekshuis het woord geven.

De voorzitter: Mevrouw De Groot. Het apparaatje komt eraan.

Mevrouw T. de Groot: Hele pakket vanavond. Kijk, dank je wel. Ik sta echt wel heel vaak voor heel veel groepen. En dit vind ik dan toch wel een beetje spannend zo voor zo'n commissie. Is dat gek? Nee? Gelukkig. Dan weten jullie in ieder geval ...

De voorzitter: Het is niet gek, maar het is ook niet nodig.

Mevrouw T. de Groot: Komt niet vaak voor. Welkom, mijn naam is inderdaad Tessa de Groot, van het Onderzoekshuis. Ik ben hier met mijn collega Lucy Schreutelkamp. En ik ga jullie meenemen. Ik heb tien minuten. Bent u bij mij ook streng?

De voorzitter: Elf sta ik toe.

Mevrouw T. de Groot: En collega Lucy is hier ook. Misschien aanwezigen hier die ook een van ons hebben gesproken. We hebben het onderzoek, de evaluatie gedaan met een aantal collega's. En ik ga jullie daar vandaag in meenemen. Met de kanttekening dat de hele presentatie van het onderzoek ruim twee uur duurde afgelopen jaar. Ik had een kleine uitdaging ook, omdat ik snap jullie uitdaging ook van die vijf minuten, om het in tien minuten te doen. Ik hoop dat ik volgbaar ben. En uiteraard daarna de vragen. We zijn er. Dat is mooi. Ik neem jullie mee in een aantal dingen van de evaluatie. Een aantal kwantitatieve gegevens die we hebben geanalyseerd. De kwalitatieve inzichten die we hebben opgehaald. En ook de keuze waarom we het onderzoek zo hebben ingericht, zoals we dat hebben gedaan. En de belangrijkste conclusies van het onderzoek. Zoals u in het rapport ook kon lezen, en in de stukken die waarschijnlijk zijn meegeleverd, hebben we de evaluatie ingericht aan de hand van een mixed method methode. Dat houdt in dat we zowel kwantitatieve data hebben geanalyseerd, maar alle beschikbare documenten, raadsbrieven, de voortgangsrapportage, het plan van aanpak ook hebben geanalyseerd. En daarnaast zijn we in gesprek gegaan met stakeholders, die betrokken zijn geweest bij het plan. Zoals u ook kon lezen, zijn er 34 respondenten gesproken in dit onderzoek. En ik kan me voorstellen dat u denkt, voor zo'n wijk, dat kan misschien best wel een beetje weinig zijn en wat zegt dat dan? Ik kan me ook voorstellen dat daar misschien vragen over zijn. Ik ben u voor geweest om die alvast even toe te lichten. Want ik herken me ook wel in wat de bewoners net aangaven van de OCD-onderzoeken. Dat is namelijk ook iets wat wij hebben teruggehoord, dat daar mogelijk wat meer kwalitatieve informatie ook of ander soort vragen naar boven kunnen komen. Alleen deze evaluatie had niet als doel om de algemene leefbaarheid, hoe die ervaren wordt door bewoners, op te halen. Deze evaluatie had als doel om het plan van aanpak te evalueren. En dat hebben we ook gedaan met iedereen die betrokken is geweest bij het plan van aanpak. Zoals u kunt zien, zijn er 13 gemeentelijke medewerkers gesproken, 7 professionals van externe organisaties die werkzaam zijn in de wijk en 14 bewoners. Van de bewoners zijn dat bewoners van het Bewonersplatform en de Verbindingskamer. Het Actiecomité is ook uitgenodigd om deel te nemen aan het onderzoek, maar die hebben geweigerd deel te nemen. Als u kijkt naar de verhoudingen, dan ziet u ook dat er 13 gemeentelijke medewerkers zijn die geïnterviewd zijn. Dat lijkt in verhouding dan wat veel ten opzichte van de anderen. Dat heeft ook alles te maken met verloop binnen de organisatie. We hebben ook mensen gesproken die helemaal aan het begin bij het opstellen van het plan betrokken zijn geweest en nu op dit moment werkzaam zijn elders in Dordrecht of überhaupt ergens anders.

Ik neem jullie eventjes mee in de kwantitatieve cijfers. De indicatoren die zijn vastgesteld door de gemeente om de aanpak te monitoren, dat zijn een aantal indicatoren geweest met als belangrijkste het rapportcijfer prettig wonen vanuit het leefbaarheidsonderzoek van het OCD en de indicatoren van de sociale samenhang, de fysieke verloedering en de sociale overlast. De toelichting vindt u hier en zijn mogelijk ook bij u al bekend. En de cijfers daarvan, van de afgelopen jaren, zoals die door het onderzoek zijn opgehaald, vindt u in dit overzicht. Als we kijken naar het rapportcijfer prettig wonen. We gaan straks het er even over hebben wat men ervan vindt, dat dit rapportcijfer is aangehouden als belangrijkste indicator. Maar u ziet dat dit rapportcijfer wel gestegen is. Waarom tot 2023? Wij hebben dit onderzoek vorig jaar gedaan. En op dat moment waren de cijfers van '24 nog niet beschikbaar. Maar u ziet dat het cijfer is gestegen van een 6,0 naar een 6,7. Het uitgangspunt was om een 7,6 volgens mij daarvan aan te houden. De pijler van het sociale stuk is het vanaf 2021 gemeten. In 2020 nog niet. En die is gelijk gebleven, ieder jaar een 5,3. Daar is geen verslechtering en geen verbetering te zien. Bij de fysieke pijler zie je de schaalscore van de fysieke verloedering in percentages. Hoe hoger, hoe meer verloedering. Die is afgenomen met 13 procent. En de pijler van veiligheid, waar ook een schaalscore te zien is. Hoe hoger, hoe meer overlast. Die is ook gedaald. Als je kijkt naar deze cijfers, inderdaad alleen op basis van de cijfers vanuit de OCD-onderzoeken, dan zie je dat de inzet vanuit het plan van aanpak, als we deze cijfers moeten geloven, dat daar een verbetering te zien is. Zeg ik ook altijd, wat zeggen cijfers? Ze zijn heel erg handig. Ik was erg blij dat ik net hoorde ...

De voorzitter: Een vraagje tussendoor, vindt u dat goed?

Mevrouw T. de Groot: Dat kan. Gaat het ook van mijn tijd af?

De voorzitter: Nee hoor, de klok wordt stilgezet.

Mevrouw T. de Groot: Anders heb ik een probleem.

De voorzitter: Mijnheer Klerk.

De heer Klerk: Dank u wel, voorzitter. Even een korte vraag. Ik zie inderdaad bij die pijler algemeen dat het cijfer stijgt, maar op alle andere onderdelen zie ik dalende scores. Wat ligt daaraan ten grondslag? Hoe kan dat?

Mevrouw T. de Groot: Dalend is eigenlijk beter. Bij de schaalscore fysieke verloedering, hoe hoger het cijfer, hoe meer verloedering. En hij neemt af. Er ontstaat minder verloedering, op basis van deze cijfers.

De heer Klerk: Dank u wel. Zo legde ik mijn schoolrapporten vroeger ook altijd uit. Grapje. Dank u wel.

De voorzitter: Vandaar dat je nu zulke vragen stelt. Ik snap hem.

Mevrouw T. de Groot: Het zijn geen slechte vragen. Maar goed, ik snap ook wel de context van, wat zeggen cijfers? En als we het hebben over de OCD-onderzoeken, dan pleit ik ook altijd van, ga juist ook in gesprek en in verbinding. Dat hebben we ook gedaan. Daar neem ik jullie ook graag in mee. Dat is de kwalitatieve evaluatie. En wat we daarin gedaan hebben, toen deze opdracht werd uitgezet, kregen wij ook een briefing. Werd ons bekend dat er meerdere partijen, externe partijen, interne medewerkers, bewoners betrokken zijn geweest bij de evaluatie. En wij geloven dat het dan ook eerlijk en reëel is om iedereen aan dezelfde lijn te evalueren. Dat je niet bij de een bepaalde elementen uitvraagt en bij de ander andere elementen. Daarvoor hebben we een framework opgesteld, waarbij we eigenlijk aan de hand van deze zes componenten alle stakeholders, zowel interne medewerkers als van de gemeente die betrokken zijn geweest, maar ook de partners in de wijk en de bewoners, aan de hand van deze zes componenten eigenlijk het gesprek zijn aangegaan. Zodat iedereen op basis van dezelfde lijn in staat was om hun visie, ervaringen alles te delen met dat wat bekend was. Uiteraard als iemand geen ervaring had bij bijvoorbeeld de planfase, dan hebben we dat onderdeel ook niet behandeld met diegene. Hier ben ik al doorheen geweest. Ik heb een aantal elementen uit het onderzoek, en dit is allemaal ook terug te lezen in het rapport, er even uitgepikt. Bij component 1, de planvorming, is inderdaad wat net werd gezegd met name door gemeentelijke medewerkers benoemd, de quote zegt dat geloof ik ook, dat de ervaring leefde dat het plan onder stoom en kokend water tot stand is gekomen. En dat is een term die we meerdere keren in gesprekken terug hoorden. Onder veel haast, onder veel druk. Dat was wel tekenend voor die fase. En ook een aantal reacties op de doelstelling met het rapportcijfer. Waarbij werd aangegeven dat men het toch wel lastig vond dat het rapportcijfer een 7,6 als uitgangspunt voor deze wijk toch wel onrealistisch werd gezien, vanwege de faciliteiten in het gebied, maar ook kwetsbare doelgroepen. Een onhaalbaar streven, volgens sommigen. Ook werd er aangegeven dat het Kromhout-Kasperspad niet kan worden vergeleken met de binnenstad, vanwege de aanwezigheid van de ggz-instellingen, het Leger des Heils en de ligging nabij centraal station. Onrealistische doelstelling. En af en toe zijn er wat quotes, uiteraard allemaal geanonimiseerd. Als we kijken naar de opstartfase, inderdaad ook de aandachtsregisseur, die werd met name ook door gemeentelijke medewerkers en de partners in de wijk gezien als echt wel iemand die daadkracht, korte communicatielijnen ... Ook bewoners bevestigden ons dit, dat dat als positief werd gezien. En de professional noemt hier ook dat het belangrijk was om iedereen betrokken te houden in het hele proces. Bijvoorbeeld met het SOS-overleg, wat hij organiseerde met partners in de wijk, wat ervoor zorgde dat iedereen altijd op de hoogte was. Dat was een overleg zonder bewoners. Die partners sloten ook aan inderdaad in de avonden bij de beheergroep, maar hadden een eigen SOS-overleg met korte lijnen, om inderdaad op acute zaken te kunnen handelen. In de uitvoering zijn inderdaad een aantal dingen genoemd, aan de hand van de pijlers vanuit het plan van aanpak die positief werden benoemd. Ik ga er niet superlang bij stilstaan, omdat dit ook allemaal in het rapport heel duidelijk staat toegelicht. Een aantal aandachtspunten is inderdaad ... Wat positief werd ervaren, was dat vanuit de gemeentelijke medewerkers waren de eigen handhavers in de wijk die positief waren, maar ook de inzet van de Verbindingskamer en de Buurtkamer, waarbij wel nadrukkelijk werd aangegeven dat de inzet van buurtwerk meer outreachend kan zijn.

Dat ze de buurtwerkinzet wel erg afwachtend en passief vonden, waarbij men toch wel het fijn vindt dat daar meer contact wordt gelegd, actief met bewoners. Een groot aandachtspunt is het afval in de wijk. Dat hoorden we ook vanuit de bewoners terugkomen. Grote zorgen ook over het mogelijk komen van het pasjessysteem met afval. Dat werd ook genoemd. En verkeersoverlast in de wijk, met grote behoefte aan daar meer handhaving op en verkeersdrempels. Dan het punt van de samenwerking. Zoals al eerder benoemd, ook door de bewoners, ervaren zij de samenwerking met de gemeente op dat moment niet als gelijkwaardig. Dat kwam vaker naar voren. Waar wel ook de uitdagingen vanuit de interne medewerkers vanuit de gemeente werd genoemd, in hoeverre dit dan haalbaar is ook binnen hun eigen kunnen in hun functie en wat er mogelijk is vanuit de gemeente daarin? Daarin wel ook de uitdaging. Waarbij wel juist weer heel erg werd gezien dat de samenwerking met het Leger des Heils verbeterd is, volgens partners en bewoners. Waarbij werd benoemd dat de organisatie is toch wel veranderd van een vrij gesloten organisatie naar een meer open organisatie en ook zich steeds meer laat zien in de wijk, aansluiten bij activiteiten en daarin zijn best doet om echt die beweging ook te maken om met bewoners mee te denken. Hier twee quotes. Die vond ik erg tekenend om even tegen elkaar af te zetten. En het gaat hier met name om de samenwerking van de beheergroep. Boven in een quote van een professional uit de wijk en onderin vanuit de bewoners. De toon van de bewoners heel helder. Wordt elk netwerk benoemt. Veel behoefte aan een gelijkwaardige samenwerking, ook binnen de beheergroep. Waarbij de externe professional de beheergroep ook waardeert, maar dat er wel ook wordt gezegd, meer behoefte aan een strategische inzet van de beheergroep. En niet de beheergroep als een soort moment om actuele dingen te bespreken, die zij als partner al opgepakt hebben of daar al mee bezig zijn. Meer een strategische invulling van die beheergroep. De OCD-onderzoeken. Ook hier wordt aangegeven dat die als beperkt worden gezien vanuit de bewoners. Waarbij interne medewerkers juist weer aangeven dat dit ook gewoon de lijn is van heel Dordrecht. De leefbaarheidsonderzoeken worden op dezelfde manier uitgevoerd in alle gebieden in Dordrecht. Op het moment dat er aanpassingen doorgevoerd worden voor het Kromhout-Kasperspad heeft dat ook effect op hoe de metingen gedaan zouden moeten worden in andere wijken en gebieden in Dordrecht. Maar er zit hier wel ook een behoefte vanuit de bewoners van, kan dit aangevuld worden met meer andere onderzoeksmethoden mogelijk, om inderdaad een diversere populatie te spreken of andere vragen toe te voegen. Maar daarin de uitdaging, want als je daar de inzichten tegen elkaar wil kunnen afzetten in Dordrecht, dan betekent dat ook dat andere wijken en gebieden daarin mee moeten.

Mevrouw Stolk: Voorzitter.

De voorzitter: Mevrouw Stolk.

Mevrouw Stolk: Mag ik daar even een vraag op stellen? Ik hoor u zeggen dat de lijn die doorgetrokken wordt als er een verandering is, dan is het, in iedere wijk wordt dezelfde lijn doorgetrokken. Zou het niet verstandiger zijn om te kijken wat de problematiek is in die wijk en dan kijken wat daarvoor nodig is? Want niet iedere wijk vraagt namelijk dezelfde aanpak.

De voorzitter: Mevrouw De Groot.

Mevrouw T. de Groot: Dit gaat echt over de onderzoeken van de OCD, Onderzoekcentrum Drechtsteden. Op het moment dat we bij het Kromhout-Kasperspad een onderzoek op een bepaalde manier inrichten ... Het gaat hier om de leefbaarheidsonderzoeken van het OCD, niet om afwijkende onderzoeken. En die doen die leefbaarheidsonderzoeken voor heel Dordrecht op dezelfde manier, zodat je ook als gemeente Dordrecht die wijken en gebieden goed tegen elkaar af kunt zetten. En op het moment dat een wijk dan afwijkt, omdat bepaalde vragen afwijken, dan kan je die vergelijking met andere wijken niet meer maken.

De voorzitter: Dank u wel voor het antwoord, mevrouw De Groot. Ik ga u een heel klein beetje tot spoed manen.

Mevrouw T. de Groot: Kijk, conclusies.

De voorzitter: Dat er nog wat ruimte is voor vragen zo meteen.

Mevrouw T. de Groot: Had ik al bedacht, dit. De conclusie is inderdaad, vanuit de cijfers kijkende, zie je dat de cijfers een verbetering laten zien ten opzichte van 2020. Een belangrijke conclusie is wel ook dat zowel van professionals, gemeentelijke medewerkers en bewoners om de inzet niet per direct in een keer af te schalen. Dat is niet wenselijk, omdat de wijk toch blijvende aandacht nodig heeft. Helemaal vanwege de kwetsbare doelgroepen die in de wijk gevestigd zijn. En ook met name de behoefte vanuit de bewoners. Een belangrijke kanttekening is wel dat we in de wijk het Kromhout-Kasperspad inderdaad het Leger des Heils hebben zitten. U gaf al aan dat we het daar niet over gaan hebben. Dat zal ik kort houden. Maar het gaat er wel om dat jullie daar al een visie Van opvang naar wonen voor hebben. En in principe wordt die problematiek binnen die visie al behandeld. En verdere conclusies zijn dat je inderdaad een basisoniveau van aandacht wil behouden in de wijk, een langetermijnvisie opstellen, het blijven betrekken van bewoners en het ontwerpen van een integrale aanpak, zodat op het moment dat de inzet in het Kromhout-Kasperspad iets doet en de problematiek verplaatst naar omliggende wijken, dat we hem daar ook kunnen opvangen. En dat het geen heen en weer flipperkast wordt van overlast tussen de wijken. Dat was hem.

De voorzitter: Dat spreekt voor zich, die laatste. Een volgende keer hoeft u in ieder geval niet er tegenop te zien om een presentatie te houden voor een commissie, want dat gaat prima.

Mevrouw T. de Groot: Ik ben wel buiten adem.

De voorzitter: En dan ga ik kijken of het vragen beantwoorden ook zo goed gaat. Wie van de collega's mag ik het woord geven? Wie heeft er een vraag? Of was de presentatie zo helder dat er geen vragen meer over zijn. Mevrouw Kamphuis.

Mevrouw Kamphuis: Dank u wel. Ik wil, via de voorzitter, vragen, ik hoorde u zeggen, er was een groep mensen die hadden geweigerd om mee te doen aan een onderzoek. Mogen wij weten waarom?

Mevrouw T. de Groot: De reden daarvan was ook voor ons niet helemaal helder, maar in ieder geval dat ze de noodzaak er denk ik niet van inzien. Maar het was het Actiecomité in ieder geval.

De voorzitter: Duidelijk antwoord. Mevrouw Van Herwijnen.

Mevrouw Van Herwijnen: Zou ik ook nog even een vraag mogen stellen aan de heer Van Diejen?

De voorzitter: Dat mag natuurlijk. Niet meer aan de insprekers, maar wel aan mensen van de ambtelijke ondersteuning. Is helemaal geen probleem.

Mevrouw Van Herwijnen: Prima.

De voorzitter: Of hij antwoord kan geven of wil geven, dat weet ik niet, maar dat zien we zo.

Mevrouw Van Herwijnen: Dat zien we zo wel dan. Ik zie bij de conclusie van de aanpak dat er wordt voorgesteld om een langetermijnaanpak op te stellen. En dat voorstel zie ik niet terug in het besluit, bij het raadsvoorstel. Waarom is daarvoor gekozen om dat niet op te nemen?

De voorzitter: Mijnheer Van Diejen, kunt u daar antwoord op geven?

De heer Van Diejen: Wij hebben dat inderdaad niet in het besluit zo genoemd, maar wel in de toelichting op beslispoint 3, dat we inderdaad de integraliteit en langetermijnvisie voor het gebied willen waarborgen. Het is wel degelijk de bedoeling van de gemeente om daarmee aan de slag te gaan.

De voorzitter: Duidelijk, mevrouw Van Herwijnen? Dan gaat mevrouw Kruger daar nog een vraagje over stellen.

Mevrouw Kruger: Precies.

De voorzitter: Ook aan mijnheer Van Diejen?

Mevrouw Kruger: Ja. Even hierop volgend. Want het is natuurlijk leuk om te zeggen, het is de bedoeling dat op termijn ... Er wordt nu gevraagd over bijvoorbeeld een verlenging voor een half jaar. Het is al afgelopen. We zitten nu half januari. Een verlenging, is dat aansluitend op december of zeggen we, aansluitend vanaf januari, februari, wanneer we daarmee gaan beginnen? En hoe zit die tijdlijn dan in elkaar van ... We zijn van plan om een langetermijnvisie samen te gaan stellen. Wanneer gaan we daar ... Zijn we daarover aan het denken of we dat gaan doen of gaan we dat doen? Per wanneer? En hoe loopt dan de tijdlijn?

De voorzitter: Mijnheer Van Diejen.

De heer Van Diejen: De bedoeling is dat die zes maanden ingaan vanaf het moment dat u als raad een besluit neemt. En daarnaast, wij willen graag die langetermijnvisie opstellen, maar we zijn uiteindelijk ook afhankelijk van u die de kaders stelt. En of u zegt, wij gaan daarmee akkoord. Het kan best zijn dat u als raad een ander voorstel heeft. En dan zullen wij daarmee aan de slag moeten. Maar ons voorstel is om met een langetermijnvisie aan de slag te gaan, samen met bewoners.

De voorzitter: Dank u wel. Mijnheer Van der Net.

De heer Van der Net: Een plan voor lange termijn. En ik hoor dan dat dat binnen zes maanden moet, want dan moet dat plan er liggen en dan hebben we een nieuw plan van aanpak. Of zie ik dat verkeerd?

De heer Van Diejen: Ik denk dat een visie is uiteindelijk weer net anders dan een plan van aanpak. In het plan van aanpak zagen we dat we vaak zeer veel concrete maatregelen bedachten. En volgens mij is het ... Zonder overigens te veel op zaken vooruit willen lopen, want we moeten dit uiteraard met de partners en de bewoners doen. Maar het idee is wel om daar een visie van te maken over, hoe gaan we met dat gebied verder? En dat uit die visie weer nieuwe maatregelen volgen.

De voorzitter: Mijnheer Van der Net heeft een vervolgvraag.

De heer Van der Net: Ik hoor nu geen plan, maar een visie. En dan is mijn volgende vraag natuurlijk, die visie, is die er dan binnen zes maanden? En dan hebben we een visie. Maar aan een visie hebben we niks, want dan moet er uiteindelijk een uitvoering aan worden gegeven, toch? Ik probeer eventjes het ook in een tijdsbeeld te zien.

De voorzitter: Wordt de visie omgezet in een plan?

De heer Van Diejen: Uiteraard volgt na een visie de uitvoering. Een visie, plan, excuus, ik gebruikte die woorden door elkaar, maar ik bedoel daar hetzelfde mee.

De voorzitter: Is een jurist. Mevrouw Stolk en daarna mijnheer Klerk.

Mevrouw Stolk: Voorzitter, de termijn is al verlopen van het plan. Hoe is het nu geborgd tot aan de tijd dat er een visie en een plan ligt? Waar wordt dat dan van betaald? Wat gebeurt er nu in die wijk? Gaat dat allemaal weer terug naar af tot de nieuwe visie er is? Want ik ben het met de heer Van der Net eens, we gaan eerst een visie maken en dan krijgen we een uitvoeringsplan. Wat gaat er in die tussenliggende periode in die wijk gebeuren en hoe gaan we die mensen erbij betrekken dat dat geborgd is dat het niet binnen een half jaar weer terug is bij af?

De voorzitter: Mijnheer Van Diejen.

De heer Van Diejen: Op het moment zetten wij zoveel mogelijk van de maatregelen, die al werden genomen, door. Daarnaast zit er een begrotingswijzigingsvoorstel bij de beslispunten, om het geld wat nog niet is uitgegeven over te hevelen naar de jaartallen 2025 en 2026, om ook zeker verder te kunnen gaan met de dingen die we al deden. En daarnaast horen wij natuurlijk ook dat sommige dingen die wij deden misschien niet het gewenste effect hebben. En daarover moeten we ook vooral met de bewoners verder in gesprek om te kijken, als wij deze plannen hebben, hoe kijkt u daarnaar en hoe kunnen we dan dat zo goed mogelijk doen?

De voorzitter: Vervolg vraag, mevrouw Stolk.

Mevrouw Stolk: Voorzitter, dat was niet helemaal de vraag die ik had. Alles wat je doet, kost geld. Het plan is afgelopen. U vraagt geld, maar het plan is al afgelopen. Hoe gaan we vanaf nu, vanaf het moment dat het plan is afgelopen uitvoering geven dat die wijk op niveau blijft? In ieder geval, laat ik het zo zeggen, die wijk is nog niet op niveau, dat vinden wij, maar hoe houden we het een beetje op niveau, zoals het was en dat het niet terugloopt naar hoe het hiervoor was? Snap je een beetje wat ik bedoel?

De voorzitter: Hoe kunnen we de toestand stabiliseren en is daar geld voor?

De heer Van der Net: Voorzitter, mag ik heel even orde.

De voorzitter: Mijnheer Van der Net.

De heer Van der Net: Ik bedoel, ik begrijp mevrouw Stolk heel goed hoor. En die vraag heb ik ook wel. Maar het is wel nu denk ik ook in ieder geval de vraag of we dat dan aan de ambtelijke ondersteuning moeten vragen? Want het neigt toch wel naar politiek op dit moment.

De voorzitter: Het neigt ernaar, maar het was niet helemaal politiek.

De heer Van der Net: Ik geef het even aan. U bent de baas.

De voorzitter: Ik snap u, maar ze vroeg, het was een financiële vraag.

Mevrouw Stolk: Voorzitter, even reagerend erop. Volgens mij hebben we een beeldvormende vergadering. Is het juist de bedoeling dat we ook technische vragen stellen, om ons dadelijk een oordeel te kunnen vormen hoe we verdergaan.

De voorzitter: Is helemaal waar hoor. Alleen het idee van mijnheer Van der Net was dat de technische vraag toch wel behoorlijke politieke trekjes had. Maar in ieder geval, u heeft geprobeerd er een antwoord op te geven. En misschien nog een laatste zetje.

De heer Van Diejen: Ik zal proberen het zo goed mogelijk vanuit mijn rol inderdaad te beantwoorden. U heeft als raad ooit 1,5 miljoen vrij of vastgesteld voor de aanpak Kromhout-Kasperspad. Daar zit nog geld in wat wij willen overhevelen, om die maatregelen die wij al nemen tot op zekere hoogte door te stellen, maar wel onze oren open te houden voor verbeteringen.

Dat is het geld wat eigenlijk u al als raad heeft vrijgemaakt voor dit plan van aanpak. En dan moet daarnaast aan die langetermijnvisie worden gewerkt, om dan daarna ook nog te zorgen dat de komende, we noemen, vijf à tien jaar de wijk niet nog beter wordt en de problemen verder worden aangepakt.

De voorzitter: Wel beter hopen we, maar dat is vast de bedoeling. Mijnheer Klerk.

De heer Klerk: Ik had ook nog een vraag. Die ziet ergens anders op. Die ziet op het raadsvoorstel. Daar wordt tweemaal gesproken over het Bewonersplatform. Wie is dat? Is dat de beheergroep? En als we het over het besteden van middelen ... Dat wij dit samen met de bewoners willen doen. Wordt daarmee ook de beheergroep bedoeld of wordt daar iets breders mee bedoeld?

De voorzitter: Mijnheer Van Diejen, kunt u daar antwoord op geven?

De heer Van Diejen: Daar wordt ook zeker de beheergroep mee genoemd. Maar ik denk dat, of ik denk niet, als er andere groepen zijn binnen het Kromhout-Kasperspad die daar ook over mee willen denken, we verwelkomen alle bewoners, zij het zoveel mogelijk in georganiseerd verband om mee te werken.

De voorzitter: De heer Klerk.

De heer Klerk: Dan toch nog even iets concreter. Maar wie is dan het Bewonersplatform? Als we het over die term hebben, hebben we het dan over de beheergroep.

De voorzitter: Nee. U weet het? Dan moet u het maar doen, want u heeft het volgens mij ook genoemd. Doe het maar eventjes, want met antwoorden worden wij wijzer.

Mevrouw Karsten: Sinds jaren zijn de bewoners actief. Al twaalf jaren zijn er bewoners actief in de beheergroep. En die bewoners hebben een aantal jaren geleden, ook naar aanleiding van de situatie die er toen was, gezegd, het gaat alleen maar over de dingen die niet fijn zijn. En we moeten ook aandacht hebben voor wat er wel goed gaat. De gezelligheid in de wijk. En dat maakt dat we bewoners hebben opgeroepen, laten we eens met elkaar kijken wat we zouden kunnen doen. Een Bewonersplatform hebben we gevormd. De beheergroep is daar wel heel erg initiërend in, maar ondertussen is dat Bewonersplatform al iets van zeventig buurtbewoners. En proberen steeds daar meer mensen bij te trekken. En wij werken met de Buurtplu. En in die Buurtplu zitten banen en daar zitten een soort thema's. En al doende ontwikkelen we ons naar een structuur, waarin we hopen dat eigenlijk alle buurtbewoners aanwezig zijn.

De voorzitter: Uitvoerig antwoord. Maar ik denk dat het duidelijk is. Het is een groep bewoners uit de wijk. Helemaal goed hoor. Verhelderend. Ik kijk rond. En als er niemand meer een vraag heeft, dan gaan wij richting een afronding. We hebben in ieder geval weer aardig wat informatie gekregen over hoe het erbij staat en wat het vervolgtraject is, of niet. Hebben wij nu voldoende informatie of is er nog behoefte aan een aanvulling? Mevrouw Kruger.

Mevrouw Kruger: Ik zit even te denken, want ik hoor net twaalf jaar alweer dat dat speelt. Ik denk, alweer twaalf jaar daarmee bezig. Maar we hebben ooit eens ook zo'n rondleiding gehad, juist ook met die Buurtplu en werd er alles ... Dat is ook alweer een tijd geleden. Ik vraag me af of de raadsleden die er nu zijn, of die dat allemaal hebben meegemaakt? Zijn we er toen geweest? Dat is nog te kort. Ik dacht, anders dan moeten we misschien toch weer even ...

De voorzitter: Niet nodig blijkbaar.

Mevrouw Kruger: Maar dat hoeft niet.

De voorzitter: Dat hoeft niet. Als er geen behoefte is aan nog meer informatie, dan weet u dat er drie smaken zijn. Dan kunnen we gaan kiezen. Dit stuk gaat als hamerstuk naar de raad. Het kan ook als stemstuk naar de raad. Dan gaan we in de raad erover stemmen. Het kan ook dat u nog een oordeelsvormende vergadering wil. En in dat laatste geval hebben we meer dan de helft van de aanwezige fracties nodig. En volgens mij zijn er twaalf fracties aanwezig. Hebben we zeven voorstanders nodig en hebben we ook politieke vragen nodig. Wie is er, laat ik daarmee beginnen, voor een oordeelsvormende vergadering? Dan is het zeker voldoende. Dan is het ruim voldoende. Afgerond die 7,6 is dat dan, die ik heb horen noemen. Politieke vragen. Wie? Mijnheer Van der Net.

De heer Van der Net: Even kijken. Ik citeer uit eigen werk, voorzitter. Hebben we voldoende vertrouwen dat als de situatie weer teruggaat naar normaal dat het leefbaar blijft in de wijk?

De voorzitter: Heb je hem, André? Heel goed. Mijnheer De Heer.

De heer De Heer: Hoe oordeelt de commissie over de participatie en betrokkenheid van bewoners bij de voortgang van het plan van aanpak?

De voorzitter: Mevrouw Kruger.

Mevrouw Kruger: Ik ga het toch even proberen. Is de vorm van deze instelling, van de opvang, zoals die nu gesitueerd is, opvang en crisis en alles wat erbij komt, nog van deze tijd?

De voorzitter: Maar dan heeft u het over het Leger des Heils?

Mevrouw Kruger: Ja.

De voorzitter: Daar gaat het niet over.

Mevrouw Kruger: Want het speelt wel in de buurt.

Mevrouw Stolk: Voorzitter.

De voorzitter: Mevrouw Stolk.

Mevrouw Stolk: Ik ga mevrouw Kruger toch een beetje helpen, want het is wel een onderdeel van het probleem in die wijk. Om het helemaal buiten beschouwing te laten, vind ik dat we de bewoners in die wijk enorm tekort doen. Wil je bewoners een stem geven, gehoord ... Ik heb de insprekers gehoord. Ik heb goed naar ze geluisterd. Wil je ze goed mee laten participeren, en ik weet, je kan niet altijd je zin krijgen, dat weten we allemaal, maar laten we dan in ieder geval ... En daar wil ik het dan ook wel over hebben, dat er een terugkoppeling komt waarom we iets niet doen, terwijl het wel gevraagd is? Want dan krijg je ook waarschijnlijk meer draagvlak. Maar om daar een politieke vraag nu even van in elkaar te flansen?

De voorzitter: Als ik even terugkom op die vraag van mevrouw Kruger, dat is natuurlijk de vraag of dat nodig is, aangaande het raadsvoorstel wat voorligt, het plan van aanpak? Ik denk dat het Leger des Heils met het plan van aanpak niet zo heel veel van doen heeft.

Mevrouw Kruger: Ik zit nog ook te denken ... Ik denk heel veel, maar ik zit nog ...

De voorzitter: Sommigen zijn het niet met me eens, merk ik.

Mevrouw Kruger: Voorzitter, ik zit nog aan een andere vraag ook te denken. Want ik zit ook even te zoeken hoor, hoe of wat? Want we hebben ten aanzien van de instelling op zich gewoon, en de opvang en alles, ook nog wel te maken. Ik denk ook aan de mensen die daar zijn, die hebben daar ook last van hoe het allemaal geregeld is. Maar er wonen ook mensen. Dat zijn ook inwoners van die buurt. En dan heb ik het niet over de crisisopvang, maar ook over voor de bewoners die daar zitten. Worden die daar dan ook bij betrokken? Want dan kan je wel een stukje van het Leger des Heils erbij betrekken.

De voorzitter: Dat is wel een aardige. Die wordt in ieder geval door de griffier driftig genoteerd. En mijnheer Van der Net heeft misschien ook nog een briljante.

De heer Van der Net: Ik ben even aan het nadenken, helemaal met mevrouw Stolk eigenlijk wel eens. Want we benoemen de olifant in de kamer eigenlijk dan niet. En dat is dan toch ook wel, vind ik, kwalijk. En ik vind toch wel dat wij ook hier als commissie uiteindelijk kunnen bepalen of we dit toch als onderwerp mee willen nemen.

De voorzitter: Natuurlijk. Dat mag u zeker doen.

De heer Van der Net: Daarom.

De voorzitter: Daar zijn jullie de baas.

De heer Van der Net: Als daar een meerderheid voor is om dat inderdaad op die manier gewoon ook mee te nemen in de discussie, denk ik dat het een goede zaak is.

De voorzitter: De griffier fluistert mij in dat een vraag zou kunnen zijn, in hoeverre het Leger des Heils in het plan van aanpak een plekje krijgt? Is dat een aardige suggestie?

De heer Van der Net: Briljant. Echt.

De voorzitter: Alle eer voor mijn rechterhand.

De heer Gorter: Toch niet alleen het Leger des Heils wat daar zit? Voorzitter, het is toch niet alleen het Leger des Heils wat daar zit? Yulius zit daar toch ook?

De voorzitter: Nee.

De heer Gorter: Niet meer?

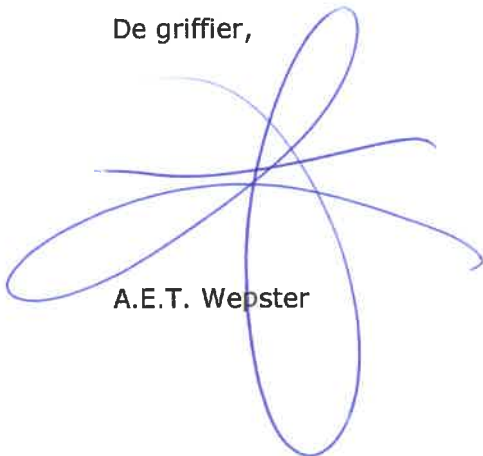
De voorzitter: Nee, allang niet meer. U wordt oud, mijnheer Gorter.

De heer Gorter: Gelukkig wel. Net 60.

De voorzitter: Niemand meer? Dan is bij dezen besloten dat er een oordeelsvormende vergadering komt. We hebben voldoende politieke vragen om daar een gezellig uurtje van te maken. En we zien er allemaal naar uit. Ik dank nogmaals de sprekers. Ik dank ook de heer Van Diejen en mevrouw De Groot en alle aanwezigen voor hun belangstelling. En ik wens u nog een fijne avond. Ook die mevrouw De Groot bedankt. Ik hoopte zo dat jij een vraag zou stellen aan mevrouw De Groot, maar is niet gebeurd. Fijne avond nog.

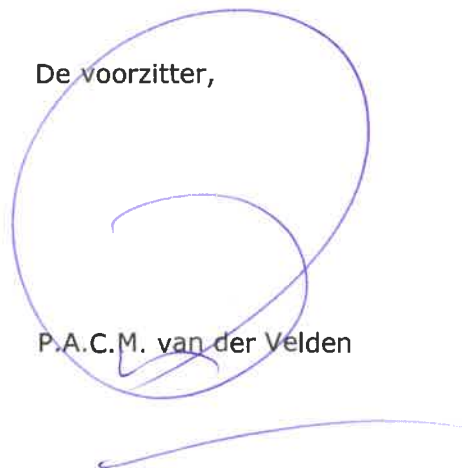
Aldus vastgesteld in de raadsvergadering van 11 maart 2025.

De griffier,

A handwritten signature in blue ink, consisting of several overlapping loops and a long horizontal stroke extending to the right.

A.E.T. Wepster

De voorzitter,

A handwritten signature in blue ink, featuring a large, circular loop at the top and a long, horizontal stroke extending to the right.

P.A.C.M. van der Velden